

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

S L Æ G T E N   M E Y E R

Den ældste Del af Slægten	Side	1
Generalmajor Søren Johan Meyer og Hustru	"	8
Deres Børn	"	11
Oberst i Artilleriet Andreas Brun Meyer og Hustru	"	15
Deres Børn	"	21
Distriktslæge Jørgen Scheel Meyer og Hustru	"	24
Deres Efterkommere	"	28
Lægen Ludvig Vilhelm Meyer og Hustru	"	33

Samlet og nedskrevet af Viggo Tuxen-Meyer.

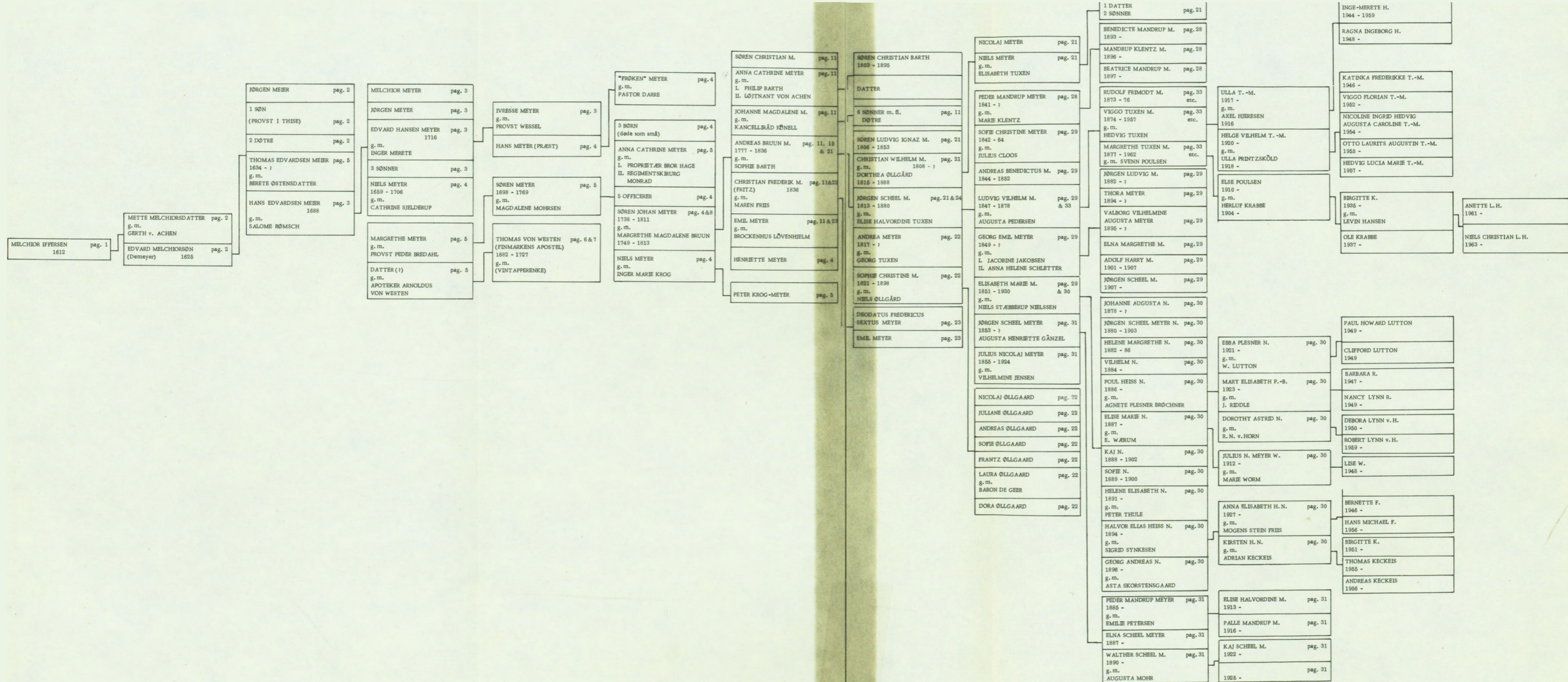
Mangfoldiggjort på foranledning af civilingeniør Jul. Wærum, Bernstorffsvej 83, Hellerup, (HE 4070) efter en af V. T-M efterladt håndskreven kopi.

Det som bilag medfølgende oversigt over de i skriftet omtalte slægtsmedlemmer er opstillet af J.W. på grundlag af slægtsbeskrivelsen og til en vis grad ført ajour.

København, december 1964

Den ældste Del af Slægten.

(Noter vedrørende den er hovedsagligt hentet fra Niels Meyers Slægtsregister).

I Vendsyssel, ved Aggersund og Løgstør Bredding, laa i længst forsvunden Tid en befæstet Kongsgaard der hed Aggersborg.

Den skulde holde Kontrol med Vadestedet over Limfjorden, her hvor Hanherred og Himmerland næsten naar hinanden. Et vigtigt strategisk Punkt, men en ren Uriapost, ikke færre end 3 gange blev den svedet af, første Gang da Knud den hellige i 1086 flygtede sydpaa for de oprørske Vendelboere. Alligevel rejste der sig omkring Stedet en Del Smaahuse med deres Føboder, Folde og "Stier", og det var den beskedne Begyndelse til Landsbyen Aggersborg, hvor flere Aarhundrede efter Slægtens Stamfar, hans Søn og Sønesøn forkyndte Guds Ord.

Meyerne var oprindelig en stor Præsteslægt, men lagde, ligesom Tuxnerne, senere hen Kjole og Krave for at gaa Militærvejen. De havde en Masse Energi og et Temperament, hvorom vi nok tør sige, at det havde en Del Tilfælles med Krudtet man daglig tumlede med. Krigene som de oplevede kan jo slet ikke sammenlignes med Verdenskrigene, men gav muligvis oftere Lejlighed til Smaafægtninger og Bedrifter hvor mere end noget andet Æren var Drivfjeder? Vist er det, at f. Eks. Sablerne ikke altid blev slebet skarpe, og det kunde virkelig ske, som da General Rye en Dag til Hest fra en Bakketop fulgte Slagets Gang, at en af Fjendens Officerer nærmede sig med oprakt Haand: "Maa jeg gøre Generalen opmærksom paa at De holder i Skudlinien." Alligevel var det i gamle Dage, da bl. a. ingen Akademiker behøvede at gøre Tjeneste i Hæren, og Tonen baade mellem de Menige og Underofficererne tit var raa, et haardt Job at være Landofficer, og dette i Forbindelse med usædvanlige Oplevelser, kom til at præge mange af denne dygtige Slægts samvittighedsfulde pligtopfyldende Mænd.

Det første Navn vi møder i den forbavsende lange Anerække er MELCHIOR IFFERSEN - i Almindelighed kaldet Edvarlsen, højjærverdige Provst i Aggersborg i Slutningen af det 16. Aarhundrede. Han levede i en lykkelig Tid, da Renæssancen bragte nyt Liv ind i Landet, Reformationen var overstaaet og Kirkeforholdene forbedrede, saaledes indtog Prædiken nu en langt større Plads i Guds-tjenesten. Præsten behøvede dog ikke at skrive den selv, nej, der fandtes udmærkede Prædikensamlinger, som han kunde benytte, men den maatte læses udenad. Blev Talerne for lange, hvad nogle dristede sig til at klage over, fik han et Timeglas at rette sig efter. Det var nu ikke alle der saaledes lod sig mundbinde, og det kunde derfor meget vel hende i Talens Glød, at Glasset fik sig en brat Omdrejning - da var der langt til Enden.

I 1584 lod Provst Iffersen sig representere, sammen med Herredets øvrige Præster, ved Chr. 4. Hyldning i Viborg. Han døde 1612, samme Aar som Tuxnernes Stamfar, og ligger begravet inde i Kirken, hvor Børnene satte ham en stor Mindesten, der nu er rejst ved Muren til venstre for Alteret. Den er naturligvis noget slidt men stærk og uforgængelig staar den og vidner for skiftende Generationer om Slægten der engang levede.

Man læser:

"Herunder hviler nu salig med Ære
Hrr Melchior Iffersøn, som før
monne være Udi Aggersborgs Sogn
Præst christelig han lefvit.
Aar Tusind Sex Hundrede og Tolff
han døde. Den tredie Septembris han
skiltes fra Møde (Møje).
Gud giffe hannom Himerigs Glæde
Derom vi af Hjerttet Gud ville bede
Och deris kære Børn.

Disse er:

Mette Melchiorsdatter, der blev gift med Magister
Gerth von Achen - Sognepræst i Hjørring og
Edvard Melchiorson, der altsaa blev Præst i
Aggersborg efter Faderen.

I Edvard Melchiorsons Dage forandres Forholdene i Landet, det bliver Dyrtid. Han skriver i en Indberetning til Aalborg Stift: "Sognet er svarlig forarmet, saa at en Part af de bedste ej kan udgiffe sine Tiender, men haffer udlagt mig derfor gamle Æg, gamle Vogne og Hamler o.s.v. som min gunstige Lensmand Welbyrdige Toni Friz haffer siet tungsindig derpaa och storligen forundret sig."

Indberetningen er underskrevet Demeyer. Hvorfor han tog dette Navn vides ikke, men det gav Anledning til stor Forvirring. Flere af Børnene kaldte sig herefter slet og ret Meyer, nogle Edwardsen Meier, andre beholdt det gamle Efternavn. Det bør noteres, at Meyer er et arisk Navn uanset Stavemåden.

Demeyer døde 1625, samme Aar som Indberetningen er skrevet. To af Døttrene ægtede Præster, Sønnen Jørgen fik Embedet efter sin Far og blev Provst i 1638. En anden Søn opnaede Kaldet Vrinsted og Thise, hvor hans Portræt skal findes paa et Epitafium i en af Kirkerne. Han fik en brat Død, idet han ude i Marken vilde vise Folkene hvor godt Præsten kunde føre en Le, men sank sammen faa Minutter efter.

Var Tiderne slette i Demeyers Leveaar, saa bliver de nu rent forfærdelige. I Perioden 1625 - 29 skulde Jylland for Alvor lære Krigens Rædsler at kende. Hele Halvøen oversvømmedes af hærgende og plyndrende Soldater - udenlandske Lejetropper - en Udløber fra Religionskrigene i Tyskland. Masser af Gaarde og Huse gik op i Luer og en fuldkommen skandaløs Udplyndring af Befolkningen fandt Sted. Nøden var umaadelig!! "Som før havde Vendelboerne gjort

længest Modstand, og det hed sig mellem de kejserlige: Denne opsætsighedens Aand lader sig ikke drive ud af disse Nordboere." - Naturligvis flygtede mange bort. -

Peter Lorenzen Tuxen kom, som vi har hørt, til København og Demeiers to yngste Sønner, Hans Edwardsen Meier og Thomas Edwardsen Meier rejste til Norge, hvor det gik dem godt.

Fra Hans Edwardsen Meier nedstammer i lige Linie den nuværende Slægt. Nogle regner ham for deres Stamfader, og det skal de have lov til. En driftig Mand var han, købte den meget store Landejendom Øjegaarden i Mølhus Præstegæld, efter en Tid at have tjent som Forvalter hos Kansler Ove Bjælke. Gaarden tilhørte oprindelig de katolske Erkebisper, nu er den imidlertid udstykket i 11 Brug. Øjegaarden ligger paa et jævnt Terrain een Kilometer fra Trondhjemsfjorden, mellem denne og Gulelven. Hovedbygningen, der staar fra hine fjerne Tider, er opført i to Stokværk med svære Bjælker udvendig beklædt med Brædder, meget lig Præstegaarden paa Alstadhaug. Dens eneste virkelige Pryd er en smuk Opbygning omkring Indgangsdøren, som det bruges her, og saa nogle forblæste Birke. Alle de andre Gaarde er altsaa yngre og deres Bygninger mere pynkelige og venlige, Materialet er dog det samme, men Øjegaarden bærer, trods det barske Ydre, de skæve frønnede Udhuse og hele sin øjensynlige ælde, alligevel Prisen.

Morsomt nok er Familiens Spor heller ikke forsvundet. I hvert Tilfælde levede indtil for nogle Aar siden paa en af disse Ejendomme en Dame der var født Meyer og af Slægten. Hans Edwardsen Meier fik betroet Fogedhvervet i Strinden og Selbu, blev altsaa Skatteopkræver - en Stilling hvormed der naturligvis fulgte en Vasse Vrøvl. Adskillige af de leverede Tønder Sød forsvandt sporløst, og i 1681, da Fogeden med Familien opholdt sig paa Gaarden, brændte hans Hus i Trondhjem, det gav ham mange Ærgrelser! Men han lod sig ikke gaa paa og blev i 45 Aar, til sin Død i 1688, i Kongens Tjeneste. Hans Kone, Salome, var Datter af en Tingskriver Rømsch i Haderslev i Sønderjylland.

Børnene paa Øjegaarden gav man gode danske Navne ikke et eneste norsk ses i den lange Række. Mange er sikkert Opkaldelser - een kom til at hedde Melchior en anden Jørgen.

En af Sønnerne blev rcd. Kapellan ved Helligaandskirken i København og Lærer ved Metropolitanskolen. Han tog flere Grader ved Universitetet. Fem blev Præster i Sogne omkring - eller ikke langt fra Trondhjem, mellem dem den dygtige Edvard Hansen Meyer, der en Tid lang virkede som Forstander og Præst ved Hospitalet i Trondhjem. Han ægtede den rige Fogeddatter Inger Merete fra Gaarden Gjermundsnæs i den frugtbare og smukke Romsdal. Fogeden ejede bl.a. flere Kander af masivt Sølv, hvoraf een endnu skal eksistere. Deres Datter Ivresse opkaldt efter Morfar Ivar, blev gift med Provst Wessel, en Broder til Tordenskjold. Sønnen Hans, de havde kun de to Børn, sejlede en Tid som Skibspræst med Søhelten, og oplevede følgerig adskillige af hans spændende Eventyr. Han bar en Erindringsmedaille om Affæren ved Dynekilden. Han overtog

senere Moderens Gaard Liaamo i Ørkedalen og blev derefter Sognepræst.

I Ørkedalens Præstegaard, hvortil Faderen var bleven forflyttet, udspandt der sig i 1706 følgende Drama: En Student Holk havde prædikeret i Hovedkirken, og man sad nu ved det aabentstaaende Vindu - det var den 25. Mai - og drøftede formodentlig Dagens Begivenhed. Da pludselig som et Lyn, jages en Klinge ind, og gennemboret styrter Studenten til Jorden. -Drabsmanden en Kaptein Grutte, overmandedes og førtes til Munkholmen, hvor han senere blev skudt.

Med Hensyn til Tidens haardkogte Overtro, der nok kunde berede Præsterne Vanskeligheder, synes de forstandige Meyere at være gaaet Ram forbi. Derimod kom Pastor Darre gift med en Frøken Meyer, paa Grund af Udtalelser i Skriftestolen om at hverre Syn og Manen, i den største Ulykke!

I Ørkedalens Kirke hænges et Portræt af Pastor Hansen Meyer, sikkert afbildet uden Paryk, da hverken han eller Hustruen, til Trods for Velstand, fulgte Tidens overdrevne Moder. Det skyldtes dog ikke Gerrighed for vi ved at Præstefolkene hørte til dem der i Pengenødens Tid hjalp Frederik den fjerde med Mønt. Han tog Magistergraden i 1702 og blev i 1707 Provst over Dalernes Provsti. Han døde 1716.

Endnu en Søn fra Øjegaarden maa nævnes, den allervigtigste for os, nemlig Tip-Tip-Tipoldefar Niels Meyer. Han er født 1659 og blev gift med Cathrine Sjelderup en Datter af en Præst ved Trondhjem Domkirke. Niels Meyer arvede Øjegaarden og blev ligesom Faderen Foged i Strinden men desuden Krigskomisarius i det trondhjemske Distrikt. Død 1706. Alle Sønnerne fra Øjegaarden blev forøvrigt Studenter fra den lærde Skole, men maatte ned til København for at studere videre og derved bevaredes Forbindelsen med Moderlandet.

Med Niels og Cathrines Søn, Søren Meyer, født 1698, kommer vi ind i en Tid der sætter Skel i Slægtens lange norske Periode, væsentlig fordi de unge fra nu af fortrinsvis vælger den militære Stand.

Søren Meyer blev Oberstløjtnant i det Nordenfjældske Dragonregiment og var en habil Officer og Hustruen Magdalene Mohrsen, Datter af en Major, at dømme efter et Mindedigt, der nu findes paa Universitetsbiblioteket, et udmærket Menneske. Af deres 11 Børn, hvoraf dog 3 døde som smaa, søgte ikke mindre end 5 ind i Hæren. Een blev Batalionskommandør, de andre Majorer eller Oberstløjtnanter og alle undtagen Søren Johan - vor Tipoldefar, der rejste ned til Danmark - boede paa Gaarde langs med eller i Nærheden af Trondhjemsfjorden. Paa Officersgaarden Nordlyng sad en Meyer og paa Øgstad Sønnen Oberstløjtnant Niels Meyer, gift med Inger Marie Krog. Deres Børn kaldte sig Krog-Meyer, og vi har altsaa her Oprindelsen til den Krog-Meyerske Slægt.

En Søn Peter Krog-Meyer - en betydelig begavelse - blev Professor ved Københavns Universitet, men da det brændte under Bombardementet i 1807, og han samtidig mistede alle sine Ejendele, modtog han et Tilbud om at være lærer for Hertugen af Augustenborgs Børn. Deres Lærerinde Frederikke Pedersen (Celle) skulde nemlig giftes med Møller Jørgensen i Bromme. Se "Bromme Mølle". Krog-Meyer blev derefter Præst paa Als, senere Biskop.

For Alvor havde Slægten slaaet Rod i denne smukke Egn - en Oase omgiven af fjerne mægtige Bjerge, heroppe hvor Sommerdagene er saa lange og Nætterne saa lyse. Ved Vintertid, naar Sneen laa vældig ud over Landet, for man i Kane fra Gaard til Gaard og i Julen fra Fest til Fest under flammende Nordlys. Eller man tog paa Jagt gennem uvejsomme endeløse Skove, Ved Festerne flød velsagtens Vinen, som det overalt var Skik dengang. Om Mønten gjorde det samme ved vi ikke, thi selv om her sikkert baade var en Patron Julius, en Kaptain Berg, ja, maaske en Løvenborg, som i Gøsta Berlings Saga, saa var her i hvert Tilfælde ikke noget Jernværk, der kunde fylde en slunken Pengepung.

Meyerne blev paa en Maade et Dynasti. Datteren Anna Cathrine, der var "syg og svagelig" blev gift 2 Gange og fik Gaardene Maritvold og Ækle med sin første Mand, Proprietær Bror Hage og efter hans Død ægtede hun Regimentskirurg Monrad knyttet til Garnisonen ved Trondhjem. Ejer af Værdalsgodset, Værdi 40.000 Speciedaler!

Oberstløjtnant Søren Meyer døde 1769. I Anledning af Hustruens Død forfattedes det omtalte Digt. De ligger begravet paa den yndige Stiklestad Kirkegaard.

Før vi med deres Søn Søren Johan forlader de norske Fjælde, maa vi lige omtale Demeiers anden Søn, Thomas, der sammen med Hans rejste til Norge.

Thomas Edvaridsen Meier er født i Aggersborg 1634. Han blev Stiftsskriver i Trondhjem, gift med Berete Østensdatter, Datter af Sognepræsten i Ringebo i Gudbrandsdalen Provst i Gudbrandsdalens Provsti. De havde 2 Børn nemlig Margrethe Meier, der blev gift med Provst Peder Bredal, en Søn af Biskop B. Trondhjem. Provsten var en god Ven af Digter-Præsten Petter Dass i Alstadhaug - lige sund og frisk som Menneske og som Digter. Den anden, ogsaa en Datter, ægtede Apoteker Arnoldus von Westen i Trondhjem. En af deres begavede Børn er Thomas von Westen, født 1682, der blev Præst i Veø og kom ud paa Missionsmarken, vistnok ikke længe efter den ældre samtidige Hans Egede.

Thomas von Westen maa ligesom Lorenz Tuxen have en Plads i Slægtsregistret, vi opdager hurtigt at noget af det Meyerske Blod rinder i hans Aare.

15 Aar gammel blev han Student og efter en kort Tid at have læst Medicin valgte han Teologien og tog i 1699 Attestats med Karakterens Laudabilis. I København dyrkede von Westen ivrigt østerlandske Sprog og modtog i 1707 Tilbud fra Moskva om et Professorat der, men da han havde en stor Gæld, formodentlig Læsegæld, truede Kreditorerne med Arrest dersom han forlod Landet. I Nøden fik han Hjælp af sin senere Hustru, en rig Vintapperenke, der havde været gift 2 Gange og nu var 52 Aar, en Aldersforskel som ikke forekom mærkelig dengang.

Demisprædikenen, der blev holdt den 12. April 1708, henledte formodentlig Autoriteternes Opmærksomhed paa ham. Han søgte og fik 1710 Kaldet Veø i Romsdalen efter en Slægtning, en Søn af Hans Edvardsen Meier paa Øjegaarden, men tiltraadte først Embedet det paafølgende Aar. I Mellemtiden blev han grebet af Pietismen, den store Vækkelse, som fra Halle i Tyskland bredte sig ud over Norden.

For rigtigt at forstaa hvad det er for en Mand vi har for os citeres af den norske Dr. teol. Bangs Bog: "Norges Kirkehistorie efter Reformationen."

"Thomas von Westen var en storslagen imponerende Natur, af en ubændig Villiekraft og hensynsløs Energi. Han var af de Personligheder hvem det aldrig falder ind at spare sig selv. Derfor blev ogsaa alle hans fremragende Evner og Kræfter uden Betænkning afset til den Herre i hvis Tjeneste han nu var indtraadt. I Romsdalen skete snart stor Forandring i de aandelige Forhold. Han tog sig af sin forsømte Menighed med en glødende Iver. Korsets Evangelium lød saaledes som det aldrig før var bleven hørt i disse Egne. I Begyndelsen stødte han paa haard Modstand, og Bønderne klagede for-gæves til Bisp og Konge over denne underlige plagsomme Præst, der var lige saa døv for Modsigelser og Indvendinger som upaavirkelig ved Skænk og Gave. Den stærke Mand overvandt imidlertid snart enhver Modstand og virkede til stor Velsignelse indenfor sin Menighed. - Syv varmhjertede Præster sluttede sig sammen, kendte i den norske Kirkes Historie under det skønne Navn "Syvstjernen", og hvis Midtpunkt var den højt begavede ildfulde Thomas von Westen."

Dette voldsomme Temperament rummede naturligvis Farer. Von Westen tog uheldigvis ikke altid de nødvendige Hensyn til Forhold og Personer. Stiftets Biskop, til hvem han forøvrigt længe stod i et godt Forhold, var ingen anden end den lærde Peder Krog, der havde flere gode Sider, men som tillige var en stridbar og herskesyg Person - noget som den stakkels Griffenfeldt skulde erfare, da han i 1681 kom paa Munkholmen. Uvenskabet stammede fra dengang Griffenfeldt havde Samsø som Len og Krog var Øens Provst. Han var altsaa en farlig Mand!

Da nu von Westen i 1716 blev Lektor ved Trondhjems lærde Skole og samtidig udnævntes til Missionskollegiets Vikar og fik Opgaven at kristne Finmarken, opstod der flere Besynderligheder og kirkelige Uregelmæssigheder, de 2 mænd var aldeles uden Skyld i, men Resultatet blev et voldsomt Fjendskab mellem Bispen og Præsten. -- Denne Strid, i Forbindelse med 3 umaadelige anstrengende Missionsrejser von Westen foretog gennem Finmarken sled ham op. Nedbøjet maatte han afbryde sin Gærning og døde 1727, fire Aar før Bispen, hvis Efterfølger han var udset til at være!"

Von Westens Liv blev levet i Kamp, men han havde den Glæde at se Frugten af Syvstjernens Virke i hele Norge, ja ned til Danmark mærkedes den. At han selv blev saa levende en Kristen, var ham jo den største Lykke. - Von Westen fik Tilnavnet: Finmarkens Apostel.

Bang skriver: "Med Kristendommen kom der ind til vort Land en hidtil ukendt Opfattelse af Menneskets Værd og Livets Betydning."

I DANMARK

Søren Johan Meyer

1738 - 1811

Mærkeligt nok er der ikke saa faa Lighedspunkter i Tipoldefar Generalmajor Søren Johan Meyers og Oldefar Søofficer Peder Mandrup Tuxens Liv. De stod begge i høj Gunst hos Frederik den 6te, og skønt Søren Johan var Landofficer, vandt han ligesom Oldefar Laurbær i Slaget paa Reden 1801. I begges Hjem, hvor noget af det norske Maals Akcent lød, voksede en stor Børneflokk op. Og de fik begge en uventet men stille Død.

Temperamenterne derimod var altsaa saare forskellige, for lige saa rolig Tuxen kunde tage en uventet Situation, lige saa impulsivt reagerede Meyer, hvæd forøvrigt tilsyneladende ingenlunde bragte ham i Forlegenhed.

Han har sikkert tænkt, at Eventyrets Tid var forbi, da han lærte vort flade veldyrkede Land at kende. Hjemegnens vilde Ulve og Bjørnejagter talte han tit om. Men han skulde erfare, at Fremtiden havde andre gode Eventyr i Behold baade for ham selv og hans Efterkommere. Hans Vugge stod i en Officersgaard oppe i Værdalen ved Trondhjemsfjorden. Navnet paa Gaarden kendes ikke. Han kom ganske ung til København og blev ansat i Garden tilfods som Underofficer paa Avantage- med Fortrin- fortæller Dattersønnen Oberst Barth i sine "Livserindringer", blev meget tidligt udnævnt til Fændrik og avancerede efterhaanden til Regimentschef. Han blev Kaptain i 1781, Major i 93 og udnævntes i 1798 til Chef for Marinekorpset, hvorved han fik Lejlighed til at deltage i Slaget paa Reden.

Han var en udmærket men meget ejendommelig Personlighed og havde en Masse, som man skulde synes, højst modstridende Egenskaber, saasom "Haardhed, Strengthed, Barskhed, Hisighed, men ogsaa Mildhed, Godmodighed og en overordentlig Hjertens Godhed." Det kunde derfor ikke være andet end at der kom noget barokt over Skikkelsen, men rigtignok tillige en ualmindelig Charme! Han var dertil en udmærket Familiefader. Hustruen Margrethe Magdalene Bruun, født 1749- død 1813, var Datter af Etatsraad Generalauditor Bruun.

Det maatte i Sandhed betragtes som en yderst vanskelig Opgave at være Chef for Marinekorpset, der var stationeret ude paa Trekroner. Bataljonen bestod nemlig saa godt som udelukkende af hvervede Folk af alle Nationaliteter, dog mest Hannoveranere. Det var Emigranter, Desertører og Eventyrer af alle Slags, for manges vedkommende rene Subjekter, hvis Spekulationer væsentlig drejede sig om, hvorledes man skulde faa fat i den kære Brændevin naar Komisbrødet var solgt og Pengene drukket op. -

Tyverier hørte derfor til de dagligdags Begivenheder og efterfulgtes som oftest af Arrestationer, Forhør, Krigsretter og Spidsrodstraffe. Mange drastiske Scener har disse Forhør givet Anledning til, Tidsaanden var jo en ganske anden end nu. Det hændte jævnlig, naar Misæder ikke vilde tilstaa sin Brøde, at han blev sendt op til Tipoldefar, der nok skulde vide at sætte en saadan Skræk i Bæstet, at Bekendelsen kom saa temmelig Omgaaende. Først talte Meyer venligt til ham, men det varede naturligvis ikke mange Minutter før Blodet kom i Kog. Rasende for han da hen til Delinkventen, greb ham i Kraven og ruskede ham og slæbte ham hen til Vinduet i Kommandantboligen, hvorunder Søerne fra Sundet gled forbi. Stor og stærk som han var, vippede han nu Fyren ud over Vinduskarmen og holdende ham her i stiv Arm, brølede han ind i Ansigtet på ham: "Fordømte Karl, tal eller jeg smider ham ned til Fiskene"! Det bragte uvægerligt Tilstaaelsen frem. Meddelt af Sextus Miskov i Bogen "Det var dengang."

Barth skriver: "Min Bedstefar, der i sin Kommando var en yderst haard Mand og overmaade hisig, havde alligevel det bedste og varmeste Hjerter og vilde kun sine Undergivnes Vel. Men det var nødvendigt at holde paa Diciplinen. Han var lige saa agtet som afholdt, og de tiltalte ham tit "Vater unser".

Var der een eller anden mellem hans besynderlige Folk, som han mente kunde hjælpes saa skete det. Her er et Eksempel:

Han fik en ung Franskmand i Vej, først som Skriver paa sit Kontor, derefter blev han Underofficer og saa ansat i Intendanturen. Til Slut fik han et meget indbringende Embede og blev dekoreret baade med indenlandske og udenlandske Ordner. Denne Mand viste sig meget taknemmelig og sagde ved en Lejlighed: Oberst Meyer var min bedste Ven, min Velgører, hvem jeg skylder min Lykke."

Det gik dog langt fra altid saaledes. En Russer med det passende Navn Schwartz, Skræder af Fag, fik overdraget det vigtige Hverv at sy en Uniformskjole. Meyer ventede nemlig at blive tilsagt til Taffel i Anledning af Kongens Fødselsdag. Der var blevet indkøbt det fineste højrrøde Klæde. Mørkeblaat do til Rabatter, fint gult Kostume til Underfor. Endvidere Guldtræsser til Besætning, til Kraverabatter og Opslag, ægte forgyldte Ankerknapper m.v. Desuden fint mørkeblaat Klæde til Pantalons- lange Sømmandsbenklæder. Dertil Guldsnore til Besætning (ungarske Knuder foran og Striber langs Sidesømmene.)

Alt dette kostbare leveredes nu til Schwartz. Dog, da Meyer en Tid efter med den lille Dattersøn ved Haanden mødte op for at se hvor langt Arbejdet var skredet frem, fandt han Skrædderen liggende paa Ryggen tværs over Sengen - døddrækket!

Næste Morgen, da Schwartz blev ført frem for sin Oberst, maatte han tilstaa, at han havde solgt Tøjet og drukket Pengene på. - Det eneste Oberst Meyer sagde var: "Schwartz, du bist ein Schweinhund, gehe zum Teufel! - Dermed var Skrædderen affærdiget og Sagen endt." --

Med saadanne Folk løste vor Tipoldefar paa glimrende Maade den Opgave der tilfaldt ham hin berømmelige Skærtorsdag, den 2. April. I Niels Meyers Slægtsregister staar:

"Søren Johan Meyer afslog Nelsons Angreb paa Tre kroner og bragte 3 af hans Linieskibe, der var røget sammen, og som han beskød langsskibs, i en faretruende Stilling, opviste i det hele taget en sjælden Konduite." Han belønnes med Guldmedaillen. - Sextus Miskov - et af Oldebørnene - fortæller:

"Dette Hæderstegn var det eneste som han bar, de øvrige fik Lov til at blive i deres Etuier, dem kaldte han sine Drikkepenge. Han var stolt af det, han vidste at det var fortjent. I Tidens Blade findes mange Lovord om hans tapre Forsvar af Søfortet, og hans Navn nævnes fuldstændig jævnsides med Willemoes og Olfert Fischer."

I 1810 blev Oberst Meyer Chef for 2. den jyske Infanteriregiment, hvilket glædede ham umaadeligt, ogsaa fordi han havde faaet nok af sine Marinere! -

Han laa i længere Tid i Kantonement paa Hagestedgaard ved Holbæk, hvor han endnu 10 Aar efter var i friskt Minde. Men i 1811 blev Regimentet forlagt til København. Under Indmarchen fik den en straalende Modtagelse, skønt Hæren egentlig slet ikke var videre populær, det blev den først i 48, men Publikum var ikke forvænt med Adspredelser og kunde umuligt staa for et saadant Skuespil, hvor Officerernes Uniformer, som der allerede er givet et Eksempel paa, prangede i alle Regnbuens mest straalende Kulører. Derimod havde Militæret i høj Grad Frederik den 6tes Bevaagenhed, og Tipoldefar, der gennem Aarene blev hans personlige Ven, fik nu i Anledning af Indmarchen, en Hest foræret. Ogsaa Officererne og de Meniges Agtelse havde han forstaaet at vinde.

Paa Pladsen med de grønne Linde omkring Frihedsstøtten gjorde man holdt - rettede på Munderingen og hvilede sig. En umaadelig Menneskemængde strømmede imidlertid til oppe paa Volden paa Gyldenløves Bastion og opad Luciemøllens Trappe - ud gennem Porten og over Broen og fulgte Regimentet der marcherede med vejende Faner og klingende Spil gennem alle Gaderne lige ind til Tipoldefars nye Bolig i Kronprinsessegade, hvor Fanerne blev stillet op i Salsstuen. Familien havde tidligere haft deres Bolig paa Christianshavn.

Ved den ældste Datters Bryllup den 24. August 1811 ramtes han henne i Kirken af et apoplektisk Anfald og døde Dagen efter, 73 år gammel. Hans Bestalling som Generalmajor var netop udfærdiget og laa underskrevet af Kongen i Cancelliet.

Hustruen var en mild og venlig Kvinde, men Sorgen over deres 14-aarige Søn Søren Christians bratte Død nedbøjede hende saaledes, at hun blev svag og gammel før Tiden. Hun døde 1½ Aar efter Manden kærligt tilset og hjulpet af den lille Dattersøn der elskede sine Bedsteforældre. Hjemmet maate opløses og hun flyttede ind i en Pension.

SØREN JOHAN OG MARGRETHE MEYERS BØRN.

I.

Søren Christian Meyer. Han blev Landkadet i 14-aars Alderen, men omkom desværre kort Tid efter under en Øvelse paa Amager, idet en Sten fra en Minesprængning ramte ham i Hovedet.

II.

Anna Cathrine Meyer. G.m. kgl. Kapelmusikus Philip Barth, en Søn af kgl. Kapelmusikus Samuel B. der spillede Obo og som blev indkaldt fra Kassel. Philip Barth gav kun 14 Aar gammel Koncerter i Europas Hovedsteder. Hans Hovedinstrumenter var Obo og Valdhorn. Nogle Aar efter Philips Død ægtede hun Løjtnant von Achen.

III.

Johanne Magdalene Meyer G.m. Kancelliraad By og Herredskriver Künell. De fik adskillige Børn, 6 Sønner, og det blev en dygtig Slægt.

IV.

Andreas Brun Meyer, Oberst i Artelleriet. G.m. Sophie Barth, en Søster til Philip Barth.

V.

Christian Frederik, kaldet Fritz. Major, Toldinspektør i Grenaa. G.m. Maren Friis, en Bagerdatter fra Nyborg. En Dattersøn er den bekendte Komponist Sextus Miskov, der bl.a. har komponeret Melodien til Drachmanns "Den Spillemand snapped Fiolen fra Væg.."

VI.

Emil Meyer. G.m. en norsk Dame, født Brokenhus Løvenhjelms.

VII.

Henriette Meyer.

Straks da Søren Johan Meyer avancerede til Major blev det besluttet, at nu skulde det være Alvor med den Rejse op til Barndomshjemmet i Værdalen, og Anna Cathrine skulde med og lære Familien at kende. Hun var Faderens Hjertebarn, og Rejsen vilde være uoverkommelig for den svagelige Hustru. De kørte fra København en smuk Sommermorgen - op gennem Sverige i en lille Enspændervogn, der i Norge afløstes af Skyds, og kom paa den lange Færd ud for flere Eventyr. En voldsom Snestorm brød løs, da de passerede Daurefjeld, men Skydsgutten væltede Vognen, og under den fandt de alle 3 Læ. Et Sted blev Majoren antaget for Præst. Paa en Bondegaard deltog de i et stort Bryllupsgilde - en sjælden Oplevelse, men den kunde være endt tragisk, for da Majoren begyndte at skæmte med Bruden, der naturligvis saa straalende ud i Festdragten med Krone og Sølje, blev Brudgommen - ør i Hovedet som han var af Mjød og Vin - jaloux og trak Kniven. Heldigvis lykkedes det Varten at faa de rejsende lodset ubemærket ud og anbragt i Køretøjet før Feststemningen var spoleret!

For den 16-17-aarige Datter blev denne Rejse hendes Livs største Oplevelse. Hun blev tidligt gift og ret tidligt Enke. Efter Philips Død ægtede hun Løjtnanten, der ikke besværedes af Guld og grønne Skove, hvorfor ogsaa Svigerfar maatte anvende al sin Overtalelseskunst for at opnaa Majeståtens Samtykke til Ægteskab. Von Acken, hvis Fader var Præst, laa i Garnison i Næstved, hvor Familien trods de smaa Kaar respekteredes og havde Venner.

Han var smuk, men som ung en noget striks Person. Begge myreflittige. Allerede ved 4-5 Tiden om Morgenen lød Rokkens Snurren gennem Stuerne. Han kunde lave næsten alt med sine behændige Hænder baade af Træ, Læder, Hestehaar o.s.v.

Anna Cathrine og Philips eneste Søn Søren Christian Barth, opkaldt efter Morbroderen, er født 1803, død 1895. De havde ogsaa en Datter, men hende mangler der nærmere Oplysninger om. Som lille Dreng boede han hos sine kære Bedsteførelde og blev en ny Søren Christian for dem. Navnlig Oberst Meyer elskede Drengen, de var Perlevenner, og flere af Søren Christians Karakteregenskaber var en Arv efter Obersten. - Paa Grund af sin høje Levealder er Barth et Bindeled mellem vor Tid og en længst forsvunden Epoke. Han gjorde saaledes som 20-aarig Landkadet Page-tjeneste ved Frederik den 6tes Hof - skildres i sin underholdende Bog bl. a. en Fest her, og, - Christian den IX forærede ham en Ridehest. Hans fænomonal sikre Ridefærdighed kan maaske nedestaaende være Eksempler paa. Nævnes maa, at en forbedret Ride-sadel skyldes B. og indførtes i Hæren. Han syede det meste af sin Uniform, da han som ung fra Kongens Regiment gik over til Lansenerene, hvor han havde faaet sin Rytteruddannelse, skar og syede Gehæng og Patrontaske og støbte Beslagene til Ridetøjet. Kongen var forbavset da han presenterede sig! -

Udnævnt til Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmænd. Ridder af Sværdordenen, Italiensk Mauritus. St. Lazarusordenen og Fransk Æreslegion. -

Et Forhold vi ikke maa overse, og som med god Grund kan give Anledning til den Tanke, at en lykkelig Stjerne har lyst over disse Slægter, er det Faktum, at skønt mange unge gik ind i Hær og Flaade, deltog i blodige Slag - ofte i forreste Linie, blev dog ingen Invalid endsige fandt Døden paa Valen, og det gælder baade Slægten Tuxen, Meyer, Pedersen og Barfred. -

Barth skildrer en Træfning:

----- Foran havde vi en stor Rugmark, som preussisk Infanteri, formeret i Kæde, havde besat, hvorpaa vi gjorde spredt Attaque og red en Del over Ende medens en anden Del kastede sig ned i den høje Rug og beskød os i Ryggen - men uden at træffe.

Da vi naaede op paa en foranliggende Høj, saa jeg en Eskadron Preussere holdende opmarcheret ved Hasle, medens jeg ved at se bagud opdagede endnu en Husareskadron, der rykkede frem ad Chausseen fra Aarhus! Saaledes truet i venstre Flanke, med Udsigt til at afskæres fra Tilbagevejen gennem min Udhugning i Hegnet, sendte jeg højre Fløjdeling, under Vagtmester Nielsen tilbage for at tage Post mod den fremrykkende Fjende. Denne Bevægelse blev imidlertid af Preusserne ved Hasle antaget for en virkelig Retraite og forledte deres Officerer til at raabe: "Zum Angriff!" "Hurra!" Hvorpaa hele deres Eskadron rykkede frem i Karriere forfølgende Vagtmesterens Afdeling, og, uden at agte paa mig, der holdt paa Fløjen af den øvrige Deling af min Eskadron, fløj de mig forbi.

Nu lod jeg min Trompeter blæse omkring til Nielsens Afdeling, men det hørtes ikke, hvorfor vi i Karriere sprængte tilbage og fór midt gennem den opløste preussiske Eskadron uden at blive ænset før jeg var foran dem. Min Trompeter, der red bag mig, saa jeg blive ligbleg og falde af Hesten. Han havde bagfra faaet jaget en Sabel gennem Livet. - Jeg naaede først ind gennem Udhugningen og gjorde Front mod 3 Husarer, der vilde omringe mig, men mit Engagement var snart forbi, fordi den ene - en Underofficer efter hvem jeg huggede - tog sin Hest saa stærkt i Tøjlen, at den gik bagover med ham. En af de andre, en ung Løjtnant, havde tiltænkt mig noget alvorligt. Han havde trukket sin Pistol og var redet bagom mig for at skyde mig i Ryggen, da en af mine Underofficerer, Korporal Dreslette, kom til og gav ham saadant et Hug, at han faldt af Hesten og tabte Pistolen.

Sammenstødet varede ikke mange Minutter, vore skarpslebne Sabler førtes af kraftige Arme og afgjorde i en Fart det Hele. 40 Preusser alle med Hovedhug, blev af deres egne opsamlede og transporterede paa vogne til Skanderborg. Af Fanger gjorde vi 25. Men senere bebrejdede tyske Officerer os, at Sablerne havde været skarpslebne."-

Et andet Sammenstød med Fjenden:

"En preussisk Infanterikolonne retirede ad Kolding Landevej: Da vi nærmede os Alminde kom Major Wilster jagende hen mod mig og raabte: Barth! Barth! Hurtig frem til Forfølgelse med din Eskadron! Jeg passerede nu i flyvende Gallop udenom Bruuns Eskadron. Idet jeg fra Hulvejen kom op paa Højen ved Alminde Kirke, blev jeg beskydt af 2 preussiske Kanoner. Jeg gjorde derfor en Skraamarsch

til højre for at komme ud af Skudlinien, men blev i denne Retning beskydt af 2 andre preussiske Kanoner, som var placeret ved Dons. Efter at jeg fra Landevejen var svinget ind paa en Eng, slog den første Kugle tæt ned ved min højre Side, hvorved min Hest gjorde et Sidespring til venstre, da i det samme den anden Kugle faldt tæt ved min venstre Side, hvilket bevirkede at min Hest stejlede og gjorde omkring. I det samme faldt den 3.die Kugle tæt foran Hesten, der blev oversprøjtet med Tørvejord, som gjorde den saa fortumlet, at den faldt i Knæ. Dette gav Anledning til at en Infanterist skrev til Odense, at jeg var faldet." -

-----

ANDREAS BRUN MEYER
Oberst i Artilleriet
Togtet til ANHOLT
FREDERIKSVÆRK.

Søren Johans næstældste Søn Andreas Brun Meyer - altsaa Oldefar -- er født i Helsingør 1777. Han var øjnsynlig ligesom Faderen og Brødrene som skabt for Officerstanden. Som disse havde han Temperament, men var dog nok af et mere stilfærdigt og mindre hidsigt Naturel, navnlig end den lidt yngre Broder Fritz.

Oldefars store Iver i Tjenesten, hans omhyggelighed med sit Arbejde og det faste Mod han udviste i Krigen 1807-14 bragte ham frem. Han var afholdt, og Kongen, som han i tjenstligt Medfør tit mødte, satte megen Pris paa ham. Som Landofficererne jævnlig brugte det dengang satte Brødrene et "von" foran Efternavnet - en "Glorie" som deres Efterkommere maa undvære.

A.B. Meyer laa en Tid i Garnison i Randers, senere vistnok i Helsingør. Som Kaptain deltog han 1811 i det mislykkede Togt til Anholt. Telegrafdirektør Niels Meyer skriver i Slægtsregistret, at det "til trods for Meyers energiske Forestillinger, blev daarligt forberedt". Man ønskede nu en Kommission nedsat for at faa klarlagt Grundene, men Landsfaderen Frederik den 6te var af en anden Mening, han svarede: "Denne Kommission vil vi for nærværende Tid ikke have nedsat, men derimod haver du, General Tellequist, at lade Artillerikaptain Meyer forfatte en nøjagtig Rapport over det forfaldne, da han som kyndig og duelig Officer bedst vil kunne give en fuldstændig Efterretning om alt, hvilken Rapport du derefter har at indsende til os. - " (Se Wandels: Søkrigen 1807 - 14).

Da Englænderne i 1807 sejlede bort med det meste af Flaaden og grundig ødelagde alt hvad der stod paa Beddinger, blev deres Orlogs skib naturligvis en Tid saa temmelig Herrer i vore Farvande, og de satte sig fast paa Anholt, der befæstedes ved Fyret med dette som Basis. Denne utaalølige Tilstand besluttede man at gøre en Ende paa. Kaptain Meyer lod i største Hemmelighed, thi Angrebet skulle komme som en Overrumpling, ovre paa Djursland lave en Mængde Ting, som man mente nødvendige til Foretagendet, saasom Landgangsbroer, Stormstiger der kunne skilles og sættes sammen o.s.f. Men der var et Aber: Hær og Flaade skulde arbejde sammen, og det gav Anledning til betydelige Vanskeligheder.

Saa snart Søløjt. Falsen, der havde Kommandoen over Rcbadsflotillien i Gerrildbugten kom tilstede, ærklærede han, at saa meget vilde det være komplet umuligt at tage om Bord, og, hvorledes han - Kaptain Meyer - kunde tænke sig at Baadene foruden Folkene skulde kunne rumme alt dette?! "Ja - og hvad er det for Mandskab man sender mig?" fnøs han! "Sammenrapset Skrab af halte, lamme og pukkelryggede Krøblinger!" Det havde Meyer jo intet med at gøre, men henviste forøvrigt til, at hvad der blev udført her skyldtes Kongens Ønske.

Forunderligt nok var samme Løjtnant egentlig ganske imod Anvendelsen af Artilleri ved denne Ekspedition - Udtalelser der sikkert i allerhøjeste Grad har forbavset og irriteret Oldefar.

Den 24. Marts kl. 5 om Eftermiddagen samledes hele Korpset paa Gerrild Strand og der blev uddelt Brændevin. Meyer skriver: "Jeg havde ventet at se et Dæksfartøj hvor alt kunde staa paa Dækket, men det var lutter aabne Baade, og mere end 1 Kanon, udover et Par Smaaskydere, blev der ikke Plads til! Denne blev nu med stort Besvær skubbet ind under Tofterne, og af 5 Kærre med Ammunition blev der kun Plads til 1. Den med saa stor Omhyggelighed nedpakkede Ammunition foreslog man at tage ud og lægge ned i Bunden af Baadene! Alt dette maatte sætte mig i en højst ubehagelig Stemning er let at indse. Jeg havde anvendt alt for at have mine Ting i Orden, og nu skulde denne Orden forstyrres af Ammunitionen, der behøvede den omhyggeligste Behandling, lægges løs i Bunden af aabne Baade! Jeg vidste da intet andet Raad end at melde samme til Major Melsted (Ekspeditionens Leder), som i dette Øjeblik var over Kræfterne ocuperet. Men skønt Majoren tidligere havde været forstaaende, befalede han nu kort at tage med hvad som kunde føres med og lade Resten blive tilbage."

Overfarten gik glat for en frisk men kold Vind. I Spidsen laa Løjtnant Falsens kraftige Lugger, som havde Baadene med Kanonen og Ammunitionen paa Slæb. I den sad Kaptain Meyer overvaagende sine dyrebare Sager. De to Mænd havde ikke mere noget at drøfte sammen! Derimod kom Major Melsteds Baad nærmere og nærmere og lagde sig ved Siden af Meyers, og Majoren foreslog ham venligt at komme over til sig. "Der skulde nok strøs Sand paa", eller begyndte den gode Major at faa Betæneligheder? Men Kaptainen vilde ikke forlade Ammunitionen. - En hel Flaade fulgte bagefter, henved 1000 Mand var paa Benene i den Nat. -

Efter nogle Timers Sejllads skimtedes den graagrønne Ø - dermed begyndte Besværlighederne! - Man maatte give Falsen Ret i at Landgangsbroerne i hvert Tilfælde paa denne Del af Kysten var uanvendelige. Det blev han ikke mindre af! Oldefar skriver: "Da min Jolle kom Land Paa hundrede Alen nær strandede den, og jeg maatte ud i Vandet til Hofterne, og kun med Opbydelse af alle Kræfter lykkedes det at faa Kanonen ind. "Staaende i det iskolde Vand maatte de bakse med det tunge Skyts, der havde sat sig fast mellem Tofter og Spanter og nu truede med at kæntré Fartøjet. Efter Vadeturen klagede Soldaterne over Sult og Tørst, men det viste sig desværre at man af Hensyn til Pladsen i Baadene havde ladet Tornystrene blive tilbage paa Gerrild Strand, uden at ane at det ved en frygtelig og uforklarlig Misforstaaelse gik Madposerne paa samme Maade. Naa, oppe ved Fortet maatte der jo være Fourage nok - altsaa fremad og hurtigst muligt, Tiden var over-skreden, hvorledes skulde dette blive en Overrumpling?"

Kaptain Meyer førte sine Folk, et Kompagni af jydsk Infanteri-regiment 4.de Batallion, midt ned gennem Øen. Et Korps marscherede langs Nordkysten og Resten, Marinerne, paa Sydstranden, hvor de havde fast Sand under Fødderne og synes at storme afsted. Man kunde tydeligt se deres Silhouetter mod Vandet. Vilde de være første Mand fremme og høste Æren? Svaret skulde ikke lade vente paa sig. Drøn og Raab afbrød Stilheden, og kort efter kom de væltende tilbage, bragte Uorden i de marscherendes Rækker og forsikrede at den visse Død ventede dem alle! En Oplysning der naturligvis bredte sig med Lynets Fart!!

"Endelig naaedes den sidste Sandbanke". Mellem den og Fortet laa udbredt en fuldstændig jævn Grønning, som ikke frembød den mindste Dækning. Og saa skulde Fortet tages. - Ja, men Soldaterne trykkede sig. Med Sulden og Tørsten var modet forsvundet. Desuden havde de nu marscheret 1 Mil i hurtigste Tempo og i halvanden Fod løst Flyvesand og følgelig ikke i Øjeblikket i stand til at begynde det alvorlige Foretagende at storme frem over en Plæne modens 24 pundige Kanoner, der tydelig nok kun ventede paa at nogen skulde vise sig over Bakken for at spille op. Disse Folk, siger jeg, fik her Tilladelse til at kaste sig ned bagved Foden af Bakken for at samle Kræfter, og i denne Mellemtid gik jeg tilbage for at faa Artilleriet i Stilling og Stormstigerne frem. Men omme bag hver Sandbanke, hvoraf Øen var fuld, kunde jeg skimte Folk som af Mæthed havde kastet sig ned. Jeg drev dem frem med Ord og Sabel. Imidlertid kom jeg hen til Stigerne, men Folkene som slæbte dem var synkefærdige og en Afmagt nær. og fra alles Mund lød: "Giv os bar noget at drikke!" - Jeg følte med dem men kunde ikke hjælpe.

Endelig fik vi Kanonen op og i Stilling, og for hvert af mine Skud saa jeg gode Træffere. Selv blev vi idelig oversprøjtede med Kardæskregn og dækkede os saa godt det var muligt. Men nu kom der en ny Besværlighed: "Efter hvert Skud skar Hjulene dybere og dybere ned i Sandet, saa vi efter hvert fjerde Skud maatte løfte Kanonen ud og trække den frem. Jeg havde dog den sjældne Lykke at se, at ikke et Skud var uden Virkning, men strøg hele Linien under Mandshøjde."

I flere Timer varede Kampen og mange Forsøg paa at tage Fortet ved Storm blev gjort. Kl. 10 bestemte Major Melsted sig til at prøve endnu en Gang, han samlede en Del kække Mænd om sig, og med løftet Sabel løb han frem - kom virkelig ogsaa Fortet paa faa Skridts Afstand, da en Kugle endte hans ærefulde Bane. - "

Kaptain Meyer slutter: "Nogle kapitulerede før andre havde faaet begyndt. 2 Officerer og nogle Folk laa faldne. Mandskabet der var ved at vansmægte af Tørst udviste en Opførsel som ikke lovede godt o lod sig umuligt ved Eksempel eller Fagtel bringe til Fornuft. Da man derfor spurgte mig om min Mening, henviste jeg hertil og vi bestemte os til at kapitulere.

A. B. Meyer".

Oldefar omtaler ikke den mangelfulde Spejdervirksomhed, som formodentlig Marinen maatte tage Ansvaret for, men katastrofalt blev det, da en engelsk Fregat, uden vort Vidende, kort før Angrebet landsatte adskillige Kanoner, hvorved Fortet opnaaede en uventet Styrke.

Vanskeligheden ved at faa Hær og Flaade til at arbejde sammen blev som sagt skæbnesvanger. Søens Folk saa ned paa Landkrabberne og Landofficererne var jaloux paa Marinerne, der kunde strø om sig med Prisepenge og blev feterede i Søkøbstederne. -

Flugten fra Øen frembød spændende Momenter. Mellem dem der faldt i engelsk Fangenskab var Oldefar, men forøvrigt blev alle udvekslet efter faa Dages Forløb. - Vi mistede foruden Majoren 2 Officerer, 1 Underofficer og 19 Menige. Af saarede: 32 Mand. Englænderne opgav deres Tab til 2 døde og 30 saarede.

Med Hensyn til Kritikken, der naturligvis rejste sig mod Majoren, saa forstummede den snart fordi han havde faaet Heltedøden, og med Hensyn til Falsen, der kom i Forhør: Han klarede for sig idet han paastod, at det ikke havde været muligt at fremskaffe blot nogle faa Kanonbaade med Dæk. Nu støvnede han med sin Flotillie ud til nye Eventyr ivrig efter at hæve sin angrebne Ære.

Paa Anholt er der rejst et Mindesmærke om Begivenheden og over de Faldne, hvoraf mange havde kæmpet med Mod og Selvopofrelse. -

I 1812 blev Oldefar Batterichef og i 1814 Chef for Fyrværker og Minørkorpset. I 1823 avancerede han til Major og blev samtidigt Chef for Raketkorpset i Frederiksværk, hvorved han kom ind i en højst interessant Virksomhed. Interessant ikke mindst fordi Korpset stod i nøje Forbindelse med Krudtværket, der dengang havde en af sine bedste Perioder. Raketvaabnet stammer fra Østen og anvendtes i stor Udstrækning af Inderne i Kampene mod Englænderne. Disse forbedrede det og under Navnet Brandraketter lærte København 1807 det ødelæggende Vaaben at kende. En ung dansk Mand Løjtnant Kammerjunker von Schumachers Eksperimenter forøgede Frederik den 6tes Interesse for Sagen og der oprettedes et Raketkorps hvis første Chef Schumacher blev. Ham skyldtes det ogsaa at det i 1816 tilsluttedes Krudtværket, der paa sin Side glædede sig over den nye Kunde. Bygningen laante man paa selve Arresødal, et Laan man senere, i den Classenske Aand, ganske roligt betragtedes som Gave! Efter Schumachers Død ansattes Brun v. Meyer som Chef. Det maa bemærkes at Korpset betragtedes som et Elitekorps, der stod direkte under Kongen og havde sin egen Uniform, før 1838 med blaa Krave derefter med karmosinrød Krave.

Forsøg og Forbedringer afløste hinanden, men Brandraketten var og blev dog et upaalideligt Vaaben i høj Grad afhængig af saavel Vindretning som Vindstyrke. Von Schumacher gik derfor bistaet af Mester Ole Pedersen, over til at eksperimentere med Schumachers egen Opfindelse, de saakaldte Espingaler, som snart efter indførtes i Hær og Flaade.

Det ejendommelige Vaaben havde den Fordel, ud over Træfsikkerheden, at det kunde affyre 16 til 32 Skud efter hinanden, idet den forreste Ladning ved Affyringen, gennem en Kanal i Projektilet, antændte den næste o.s.v. Nogen langvarig Anvendelse fik Espingolerne ganske vist ikke, men ærefuldt er det at de betragtes som Forløber for den moderne Kuglesprøjte - Mitrailleusen. Derefter konstrueredes et Vaaben, der blev forsynet med 8 Rør hvori saa Raketterne anbragtes hver med en 3 Pd. Granat, et System der i Princippet interessant nok skal svare til den sidste Verdenskrigs Taagekastere og "Stalinorgler"! Senerehen prøvede man igen med Espringolerne, og Kongen bevilligede mange Penge til disse Forsøg. Forøvrigt paahvilede jo den daglige Ledelse af Raketkorpset Oberst Meyer. I Carl Christensens Bog "Frederiksværk" staar der: "Ogsaa Raketfabrikationen forbedredes betydeligt ved Ole Pedersens Hjælp, navnlig under den efterfølgende Chef for Raketkorpset Oberst v. Meyer." -

Som vi ser, havde de 2 Chefer en uundværlig Hjælper i Mester Ole Pedersen - Kunstsmeden ved Krudtværket. Oprindelig Urmager arbejdede han sig op og endte med at have Ledelsen af 70 Mand skønt stilfærdig og beskeden. Han har smedet flere daglige Jerngitre bl. a. Gittere om Frederik den 5tes Rytterstatue paa Amalienborg ligesom Gitteret i St. Knudskirke i Odense. Han har skaaret Formene til Erindringsmedaillen i Anledning af Slaget paa Reden. Selv udnævntes han i 1826 til Dannebrogsmænd og i 1829, paa Indstilling af Oberst Meyer, til virkelig Krigsraad. Og endelig belønnedes han med Fortjenstmedaillen i Guld. -

Oldefar udnævntes i 1828 til Oberstløjtnant og i 1834 til Oberst. Ordner: Ridder af Dannebrog, Dannebrogsmænd p.p. -

Nogle Linier om Krudtværket.

En Franskmand, Peyrembert, lod opføre nogle Smaahuse og Skure samt et Par Broer paa Flyvesandsbankerne ved Arresøen. Han vilde fabrikere Vaaben og fik ogsaa efter en Del Besvær støbt en Kanon, men da den revnede ved det første Skud - revnede ogsaa Foretaget, der desværre for ham og hans Kreditorer i alt for høj Grad var bygget paa Sand.

Saa tog Classen, der havde set Vaabenfabrikation i Norge fat! Bakkerne blev beklædt med Skov og der byggedes gode Huse. Paa en 15.000 Alen lang Vold, som omgav hele Arealet, plantede man 55.000 Stk. Hassel og Tjørneplanter, og saaede 8 Skæpper Hyldebær, 4 Skæpper Hvidtjørn og Ellefrø samt 2 Skæpper Bogen. Kanalen ind til Arresøen udvidedes og en Vandmølle til at drive alle Maskinerne i Krudtværk og Valseværk m.m. opførtes. Kneb det med Pladsen, saa lod Classen, uden at spørge om Forlov, sine Hegnspæle nedramme langt ind i Naboernes tilsaaede Jorder, men blev dog efterhaanden Bønderne en god Mand, der f. Eks. ved sin Død eftergav dem al deres Gæld. Classen, Generalen, som hans Titel senere lød, tjente naturligvis Masser af Penge og opførte som Slutsten det yndige Arresødal, hvor han og Hustruen boede. Hvor Oldefar havde tilhuse vides ikke, rimeligvis i en Fløj af den smukke Kassernebygning eller maaske inde i Byen. Hans Efterfølger Oberst Lundbye, Fader til Maleren Johan Thomas Lundbye,

"den uforglemmelige", har opført den saakaldte Skovridergaard, et Navn den fik efter senere at være overgaaet til Forstvæsenet. Her boede han.

Frøken Sofie Øllgaard siger om sin Morfar Andreas B. Meyer, at han var meget elskværdig og Børnene giver os en Ide om Hjemmets Standard, idet alle Sønnerne kom ind i ansete Stillinger. Musik prægede deres Hjem, saaledes skriver Kommandør Nicolai Tuxen om Sønnen Jørgen Scheel Meyer: "Fra sin Moder, Sophie Meyer, født Barth, havde han arvet en levende Sans og Kærlighed til Musikken," og vi ved at baade hendes Fader Samuel Barth og hendes Broder Philip var fremragende Musikere der spillede i det kgl. Teaters Kapel.

Her i Frederiksværk hørte Familien naturligvis til Byens Honoratiories og fulgte Tidens selskabelige Traditioner med faste L'hombreaftner o.s.v. Ved de rigtige Selskaber meldte Oppasseren højlydt hver nyankommen Gæsts Navn og Titel, skønt alle i den lille By kendte hinanden ud og ind, og det gik i det Hele til med en udsøgt Anstand. Men altsaa L'hombreaftenerne, naar Spindesiden hyggede sig i Dagligstuen omkring Bordet med Sytøjet, ivrigt broderende deres Blomsterbuketter, Perlepuder eller antike Figurer etc. mens Herrerne i det tilstødende Værelse tog fat paa Kortene og de dampende Toddyer, blev Tonen snart friere. Officerernes Latterudbrud over diverse Krigshistorier viste, at man morede sig kongeligt. Dog, hen paa Aftenen, naar Fruen satte sig til Klaveret og fantaserede eller spillede en Fader Haydn, der passede som Haand i Hanske til disse Mennesker, saa blev Kortene lagt til Side - Fløj-dørene slaaet op og alle lyttede betaget til den festlige Musiceren.

Miskov skriver: " Alle Meyerne var aabne meddelssomme Naturer, Stemningsmennesker, temperamentsfulde! Men en Eksplosion stoppede op i e Nu, blot der faldt et venligt Ord. Et Haandtryk eller en Klappen paa Skulderen tilkendegav da straks, at Vreden var som vejret hen med Vindens Hastighed."

I 1829 indtraf der en for Slægterne betydningsfuld Begivenhed, idet Kaptain i Flaaden, Oldefar Peder Mandrup Tuxen, Inspektør ved Dokken paa Kristianshavn, ansattes som Administrator for Krudtværket, og de to Familier lærte hinanden at kende. Tuxen var dengang en Mand på 46 Aar, Meyer 52. Familien Tuxen boede fremtidig aarligt her oppe nogle Sommermaaneder og endnu omtales den Iver hvormed han dyrkede sin Havelod, der blev inddelt i flere Skifter for at give det størst mulige Udbytte. En særlig Specialitet var Auriklen en anden Tomater til Pryd. Kærlighedsæbler kaldtes de, de saa straalende ud, men skulde være giftige(!) Med Stillingen fulgte der et herskabeligt Køretøj, som de alle havde megen Fornøjelse af. Det bragte dem ud i den storartede Natur ved Kattegattet og til Bekendte, maaske i de gamle Præstegaarde der jo var meget hyggelige og havde i selskabelig Henseende en Glanstid.

Tuxen var en dygtig Søofficer og en ikke mindre interesseret Administrator, men ønskede ogsaa at have det festligt, og skønt nærmest Alvorsmand, varede det ikke længe før han fik pustet Liv i de temmelig stivnede Forhold i Garnisonsbyen ved Roskilde-fjorden. Det fremgaar ogsaa af at Spidserne senere skød sammen og opførte en landlig Pavillon ude i Sonnerupskoven, som til Ære for ham fik Navnet "Tuxens Minde". Skovfogeden var betroet Nøgle - i Skabene langs Væggene laa Dækketøj og Service. Chokolade og bagværk tog man selv med. Naar de lækre Sager var fortæret gik Dansen, og man morede sig paa en pen og fornøjelig Maade. -

Sonnerupskoven havde Veje og Spadsererstier med prægtige Udsyn over Arresøens mægtige Flade. Fra Busk og Krat lød Nattergalesangen. Naturligvis fandt mange unge Hjerter hinanden her. Oberst Meyers Søn Jørgen - Medicineren - blev forlovet med Halvardine Tuxen og Georg Tuxen, Søkadetten, forelskede sig i Andrea Meyer. Det lod altsaa til at Hær og Flaade havde fundet hinanden! --

Oberst Brun Meyer døde pludselig i 1836, 59 Aar gammel, efter en længere Ridetur.

DERES BØRN:

I.

Søren Ludvig Ignaz Meyer, født 1806 død 1853. Han var Asector i Landsoverretten og blev dennes Justarius i 1852.

II.

Christian Wilhelm Meyer, født 1808. Han deltog som højstkommanderende Ingeniørofficer i Forsvaret af Fredericia og i Udfaldet den 6. Juli 1849 hvor Slaget blev vundet men Rye faldt. Udnævnt til midlertidig Chef for Ingeniørkorpset i 64. Afsked med Generalmajorkarakter. R.D. Kommandør af 1 Grad. Erindringsmedailler fra de to Krige.

Viet i Viborg til Dorthea Øllgaard, født 1815 død 1888, en Datter af Biskop Esmark Øllgaard. Deres Børn er:

Nicolai Meyer, Oberst Departementchef i Krigsministeriet.

Niels Meyer, Telegrafdirektør. Han fortsatte Departementchefens "Slægtsregister". G.m. Elisabeth Tuxen fra Svendborg. Hun komponerede smukt, De havde 3 Børn: 1 Datter og 2 Sønner, hvoraf den ene er Direktør i A/S Trige, Odense.

III.

Jørgen Scheel Meyer, født 1813. Distriktslæge G.m. Elise Halvardine Tuxen, en Søster til Nicolai Elias Tuxen og Georg Tuxen.

IV.

Andrea Meyer, født 1817. G.m. Georg Tuxen, Broder til Nicolai Elias Tuxen. Georg blev Kommandør og Navigationsdirektør.

V.

Sophie Christine Meyer, født 1821, død 1898. G.m. Sognepræst Niels Øllgaard. Deres Børn er:

Nicolai, Rektor for Ribe Katedralskole.
Juliane,
Andreas, Overlærer i Rønne.
Sofie, der har gennemgået Musikkonservatoriet og desuden været Kommunelærerinde, taler flere Sprog og har ligesom Søstrene foretaget lange Udenlandsrejser.
Frantz, Direktør for Københavns Vandværk.
Laura, Sygeplejerske, senere gift med Baron de Geer.
Dora, Overlærerinde ved Frederiksberg Kommuneskole.

Alle Søstrene boede en Række Aar, til deres Død i Villa "de Geer" i Birkerød. -

Oldefars Broder, Fritz Meyer, burde have et Kapitel for sig selv, men det vilde føre alt for vidt, han er i Virkeligheden Stof til en spændende Roman. Nogle Citater fra Miskovs Bog kan vise, at han havde fortjent en bedre Skæbne end den der blev ham til Del, nemlig Afsked paa graat Papir ganske vist med Majors Rang og med Pension - og saa desuden at omtales i Familien, som Vildbassen, Duellanten. Dueller havde han ganske vist flere af, han var jo af et hidsigt Gemyt, haard var han ogsaa, men ejede dog, som Hustruen sagde, et varmt Hjerte.

Fritz Meyer deltog i Napoleon den stores Togt til Rusland, fordi han var attacheret det Troppekontingent som Danmark afgav til vor Allierede Frankrig. En elsket Ridehest bar ham fra Ruslands Vinterkulde og Katastrofen hurtigt det meste af Vejen hjem, men til hans store Sorg døde den i Tyskland, velsagtens af Overanstrengelse. Derefter deltog han med Bravour i det Holstenske Felttog i 1813. I Slaget ved Sehested som Løjtnant og Adjutant udmærkede han sig i den Grad, at hans Hustru oppebar en Livrente for hans Fortjeneste - se Miskovs Bog. P.58. En anden Gang reddede han, ved at tilrive sig Ledelsen i en prekær Situation, en Del Officerer fra at falde i Fangenskab, og mødte til Trods for sin respektstridige Opførsel kun Smil og anerkendende Ord. Om Træfningen ved Boden siger Generalstabens Krigsarkiv:

"Premierleutnant Adjutant Meyer af Fynske Regiment førte de tilstedeværende Kompagnier med udmærket Kækhed ind mellem Fjenden og var stedse den første naar Angrebet skete med Bajonetter." - Belønnet med Ridderkorset. -

Fritz Meyer laa en Tid i Garnison i Nyborg, hvor han lærte sin Hustru at kende, og senere i Fredericia. Men i 1832 kom Afskedigelsen. Han havde nemlig i Forbitrelse trukket sin Sabel og gennemfugtlet .....

en Godsejer der sørgede slet for hans Mandskab. De laa i muggen Halm, og da Meyer forlangte det ombyttet svarede at det kunde saamænd være godt nok til de Køtere! Denne hovne, uforskammede Tiltale bragte Meyer fra Koncepterne. Men een Ulykke kommer sjældent alene, saaledes ogsaa her. Der skete det, at en Manøvrepian han havde udarbejdet og som skulde indleveres til Krigsministeriet, blev stjålet af en Kammerat, der udgav den for sin egen, og da Fritz Meyer udfordrede ham, meldte Fyren ganske roligt Meyer til Kommandantskabet. Dueller var nemlig strængt forbudt, rimeligvis fordi han tidligere havde haft et Par Dueller, formaaede Venner nu intet udover at støtte en Ansøgning om Ansættelse i Toldvæsenet. Han døde i 1836 nærmest af Sorg over sin ødelagte Løbebane, Soldat som han var med Liv og Sjæl. I Besiddelse af et betydeligt Skuespillertalent fik baade han og Hustruen, der ikke var køn men havde en dejlig Sangstemme, gennem Meyers Fætter Dr. Ryge Tilbud fra det kgl. Teater, men i de Tider kunde der ikke være Tale om at en Officer af hans Grad gik til Scenen. Sin Hustru traf han ved en af de yndede Privatteaterforestillinger hvor de begge optraadte. I sin tidligste Ungdom gjorde Fritz Meyer pagetjeneste ved Frederik den 6tes Hof og Kongen stod Fadder til deres Søn, som derfor fik Navnet Deodatus Fredericus Sextus Meyer. Han kom ind i Hæren, blev senere Brandmajor, udmærkede sig ved Christiansborg Slots Brand og blev en kendt Skikkelse i København.

Broderen Emil Meyer, ogsaa Officer, forskaffede sig Indtægter udover den faste Gage, og kom saaledes til at sidde godt i det, muligvis var det Konen som var Velhaven! Som ung lejede han Fiske- retten i flere af Nordsjællands store Søer: Lyngby Sø, Sjælsø, Arresø samt Statsgraven med dens mange fede Aal. Forøvrigt havde vist alle vore ferske Vande dengang en langt større Fiskerigdom end nu. Han havde endog Del i et Fiskeudsalg i København, og udfoldede i det Hele en sand Meyersk Energi, fiskede ogsaa om Vinteren under Isen med Vaad, saa unge Barth, der hjalp ham en Tid overanstrengtes!

Emil Meyer blev Oberst, deltog som ældre Mand i Krigen 1848-50, først som Chef for 2den Brigade derefter som Chef for 1ste Reser- vebrigade. Han var med ved Bou, Slesvig, Nybøl, Dybbøl. Senere ansat som Kommandant i Fæstningen Nyborg. Han ejede Virungaard ved København, og Barth fortæller, at han jævnlig kom derud til Baller og anden Selskabelighed. Lutter Slid var det dog altsaa heller ikke!!

JØRGEN SCHEEL MEYER

er født i Randers den 26. April 1813. Da Forældrene nogle Aar efter flyttede til Frederiksværk, blev han sat i Frederiksborg Latinskole, hvor han vist ikke havde det videre rart.

Han dimitteredes i 1830 som Student, valgte Medicinen og tog i 1836 Eksamen i Kirurgi. Nu ansattes han som Læge i Marinen og kom saaledes ud paa en Del lange Rejser bl.a. til Rusland og St. Thomas i Vestindien. Byen Charlotte Amalie og Øerne stod netop paa Grund af et Dødsfald uden Læge, og, impulsiv som Bedstefar var - hurtig til at tage en Reslutning, overtog han dennes Praksis.

Men hvad sagde Kæresten Halvordine Tuxen til denne Bestemmelse og til at komme saa langt bort fra Slægt og Venner? Ja højst rimeligt har den hverken givet Anledning til mange anstrengende Spekulationer eller Diskussioner.

Hun var af et blidt og meget roligt Gemyt, saa lyst paa Tingene og havde Lune og som født paa Dokken en rigtig Sømandsdatter. Dertil kom, udover Ønsket om at forenes med Kæresten, at hendes Far Chefen paa Dokken uventet døde den 22 Marts 1838, og selv om Familien kunde blive boende i Hjemmet, var dog her meget forandret.

Det kan nok være der blev Travlhed med at faa pakket Udstyret ned i Kisten og Kasser. Stort var det fordi tidligere Tidens Medgift nu indskrænkede sig alene til Udstyr, og desuden, man holdt kun 2 Vaskedage om Aaret. Noget nyt Tøj passende til Troperne maatte der ogsaa købes.

Imidlertid Bestemors Lyssyn beskæmmede hende ikke. Det viste sig at hun kunde slaa Følge med en Familie, som var bosiddende i Vestindien og netop nu stod for hjemgaaende. Ogsaa Rejsen forløb paa aller bedste Maade og blev en Oplevelse af Rang. En rask Kuling udspændte Sejlene Døgn efter Døgn, og da Passaten tog fat, kom der endnu flere Sejl op. En betydelig Gene medførte alligevel denne muntre Fart ud til Vennen, idet man vanskeligt kunde færdes paa Dækket, lige saa lidt som der blev Anvendelse for Borde og Stole, saa stærkt krængede Fartøjet. Man laa eller sad simpelt hen Dagen lang paa Skibssiden, Rælingen, og indtog ogsaa Maaltiderne der. Det blev i Længden meget besværligt.

Men nu kom Varmen med Morild i Køl vandet om Natten. Om Dagen aflagde Flyvefiskene ufrivillig visit, Kendetegn paa at Maalet var nær. Og en Aften saa man St. Thomas og St. Juans yndefulde Konturer mod en lysende Himmel - iklædt Tropernes stærke dybe Farver.

Bedstefar har sikkert staaet paa Molen og modtaget sin søde 22 aarige Brud. Bagved dem laa den hvide Stad, lysende, bygget i Terrasser op af Bjærget. Eventyrligt. Brylluppet fejredes den 21 December 1839.

St. Thomas er i Udstrækning kun 1 Kvadratmil og bestod næsten udelukkende af Bjerge, der skraaner temmelig stejlt ned mod Vandet. Disse kupæede Stenmasser er beklædt med en over al Maade henrivende og frodig Vegetation, et Væld af blomstrende Buske mellem Olivenlunde over hvilke slanke Palmer her og der rager op. Yppigheden skyldes for en stor Del Passaten, der bringer en jævn Strøm af Friskhed og Kølighed med fra Havet. I den glimrende Havn pulserede dengang et myldrende Liv. Det lyder utroligt, men om 12.000 Mennesker fandt virkelig Føden her, og Grunden var, at Øen, som den eneste i Antillerne, havde en Frihavn. En Raaben og Skrigen i alle Tungemaal opfyldte Luften Dagen lang - undtagen netop i de hede Middagstimer. Sygdommene havde et lige saa voldsomt Tempo, saa der var i Reglen ikke lang Betænkningstid for en Læge, og Doktor Meyer høstede betydelig Erfaring i de 11 Aar han praktiserede paa St. Thomas, St. Croix og St. Jon.

For Bedstemor, lige som for alle hvide Kvinder i Troperne, lod Virketrangen sig vanskeligere tilfredsstille, fordi det daglige Arbejde i Huset udførtes som i en Fabrik, hvor enhver har sit at passe. Fruen gav en Ordre, men nogen Indblanding bagefter var de Indfødte ikke indstillet paa. Det var derfor godt at hun havde Klaveret og Sangen at ty til, en stor lys Sopranstemme. Musikken blev Samlingspunktet.

Klimaet i Vestindien er pragtfuldt. Selv naar Temperaturen kommer op paa de mange Grader er det til at holde ud. Da man ikke brugte Vinduer med Ruder, kan Passaten sende den friske Luft ind gennem Tremmeskodderne, og saaledes er Punkaen overflødig. - De rummelige Værelser har sit eget Præg, hvortil det voldsomme Lys bidrager. Ligegyldigt hvor tæt Skodderne lukkes til, Solen vil altid finde en lille Sprække og feste op paa de lyse Vægge med et Utal af Reflexer og Kulører og blinke i Stenkrukkerne paa Gulvet og de stedsegrønne Planter. - Møblerne er faa og store. - Vi har selv set en vældig Mahogniseng og gynget i et Par voluminøse Gyngestole derovre fra. - Det der mere end noget andet gav Stedet sin Charme, inde som ude, var den vidunderligste, krydrede, lune Drivhusluft!

Det er sildig Eftermiddag og Solen er paa Vej lodret ned mod Havet for at slukke sin Brand i fjerne Bølger. Arbejdet i Havnen og Støjen der stilner af. Doktor Meyer vender Hjem fra et Sygebesøg. Han er iført blød Hat, Frakke, udskaaen Vest og lange Benklæder. Han standser ved Lægeboligen, hvor Meyer-barnepigen netop kommer ud syngende af fuld Hals, noget Herskabet ikke har det mindste imod Kun musikalske Piger blev fæstet som Nurse, og det var slet ikke saa faa Aspiranter der dumpede til den traditionelle Toneprøve. Bevæggrunden var altsaa: "Vi skal ikke have noget af at faa Børnenes Øre spoleret af falske Skraal." Paa Armen bær hun den lille Vilhelm, Peter trisser ved Siden af. Men nu kommer Fruen til - høj og statelig - og efter hende "Negerslaverne" med Fade og Glas - man spiser paa Pergolaen. Negerne har dog ikke, saaledes som vi Børn gjorde os fantastiske Forestillinger om, Ringe i Næse og Øre, og det med Slaveriet hørte vi senere til vor Skuffelse var ogsaa en total Misforstaaelse, vi havde forestillet os Bedstefar som en ren Nabob, det var frigivne Folk. - 5 af Familiens Børn er født her ude. I 1849 udnævntes Bedstefar til Distriktslæge i Frederikshavn. I Vestindien havde han været konstitueret Stiftfysikus. ---

Embedsboligen i Frederikshavn er opført i en pyntelig gammel-dags Stil med Bislæg til Gaardsiden. Bag ved ligger Haven skraaende mod Øst, saa man kan se langt ud over Kattegattet. Skønt det er midt inde i Byens Hovedgade - Danmarksgade - rakte dengang Byen og Landet hinanden Haanden idet baade Lægen og hans Naboer rundt omkring holdt Køer og Heste paa Stald. -

Da Koleraen i 1853 hærgede vort Land, kom Doktor Meyers Kendskab til denne frygtelige Tropesygdom til Nytte. Han udførte et stort og paaskønnet Arbejde under Epedemien og blev berømmet i jydsk Aviser, modtog i 64 af Kongen personligt Ridderkorset.

Han var et fint Menneske, havde et Par kloge iagtagende Øjne, af Skikkelse middelhøj og rank. Han var talende, interesseret, ivrig, tilbøjelig til at fare op i "En TOP", som Moder sagde. Men hun tilføjede dog, at han hurtigt fandt Smilet igen. Hun, ligesom hans Børn, der omtalte ham med ærbødig Beundring, elskede ham. Altid virksom adspredte Bedstefar sig paa Hjemrejsen fra Vestindien ved daglig at oversætte nogle Sider af den berømmelige Cantus Verdenshistorie. Disse Papirer fandt jeg en skønne Dag, til min Fornøjelse i vor Bogsamling.

Musikken havde som sagt hans Hjerte, og da Hustruens Interesse gik i samme Retning, blev de Sjælen i Udførelsen af megen god Musik baade i Privatlivet og ved Koncerter i velgørende Øjemed. I disse Koncerter deltog de halvvoksne Sønner. Peder spillede Klaver og Orgel og Vilhelm Violin. Ved en saadan Lejlighed, netop som man skulde til at intonere, tabte Far Buen, men Peder der var ældst og sad ved Orglet i Kirken, sendte ham et opmuntrende Smil, saa klemte de paa, Musikken laa dem i Blodet. Bedstefar spillede lidt Violoncelle nærmest for at kunne være med i Sæmmespillet. Vist var det et musikalsk Hjem, men Opgaverne de satte sig var skam heller ikke smaa nej til krævende Numre, maaske for store - det følte de selv, og derfor engageredes en professionel Musiker fra København til at lede Indstuderingen af en Del Stykker. Desværre kan selv en Musiker mangle baade Takt og Tone, til og med viste det sig at Uhyret var fordrukken, hvorfor Returnering med første Baad blev Følgen. Saa spillede man da videre oversaa Smaafejlene og glædede mange med den ædle Musik.

I 1863 udnævntes Bedstefar til Distriktslæge i Horsens, og her fik han udvidet og forbedret Sygehuset. Han oplevede ikke som saa mange af sine Slægtninge store dramatiske Begivenheder, men hans Stilling som Overlæge, og den ivrige Kamp mod Sygdom og Nød bevirkede at han levede et rigt Liv. En særlig Fornøjelse havde han af at fortælle om Rejser og Alverdens Storbyer og da navnlig om Paris, saa Tilhørerne højlig forundrede sig naar han sluttede saaledes: "Ja - a - været der har jeg ikke!" Vinteraftner sad Distriktslægen og Sønnerne gerne med hver sin Bog og læste, alle vendte med Ryggen til den beskedne Moderatorlampe. Han døde den 17. Mai 1880 paa Frederiks Hospital. Vi var inde og saa til ham og sad paa hans Seng. Han løftede os op, smilte og snakkede lidt med os. Fotografiet ligner slaaende.

Saa rejste Bedstemor til København, hvor hun sammen med den ældste Søn Peder Mandrup dannede et hyggeligt Hjem i en Vodroffvejvilla. Her besøgte vi dem regelmæssigt een Gang om Ugen i Vintermaanederne, blev trakteret med en ubegribelig stærk vestindisk tillavet Te, spillede en uendelig Rambus, men fik rigelig Revanche bagefter i Klavermusikken. Mor og vi Børn anbragte os i Sofaen, Bedstemor sad ved sit Syskrin, alle parate til at nyde. Dog lidt hyggeligt Drilleri var Onkel Peders Sag. Han smilede sarkastisk og klimprede i langsomste Tempo en "Ach du lieber Augustin" eller lignende, under vore høje AK og VE-Raab, men saa skiftede Ansigtstudtrykket og nu strømmede Tonerne ud i Stuen som et hastigt rindende Kildevæld mens vi svævede hen i Musikens og Fantasiens Rige. Det var aldrig Karakterstykker men ældre Klassiker, deres Symfonier o.l. passede saa udmærket til hans Spillemaade. I Vintermaanederne kom Onkel Peder een Gang om Ugen til gamle Brygger Jakobsen paa Carlsberg og spillede for ham og hans Gæster - en Undtagelse -, men han var øjensynlig glad derfor ogsaa fordi han her traf interessante Mennesker. -

Nogen Tid efter Sønnens Giftermaal flyttede Bedstemor hen til sin yngste Søn og hans Kone, der plejede hende kærligt. De boede dengang paa Østerbro, og her døde Bedstemoder den 10. September 1893.

Det fuldkomne Paradis findes ikke paa denne Jord, og intet varer bestandigt - heller ikke det travle Liv ude paa St. Tomas gjorde det. Det var ikke de faatallige men forfærdelige Hvirvelstorme, Tornados - dem vidste man til Nød at værges sig imod, ikke Tordenen, der ligesom slog Ild af Bjærgene, nej det var Jordskælvet. I 1867 gjorde det Ende paa St. Thomas Storhedstid! -

DR. SCHEEL MEYER OG HUSTRUS BØRN.

Peder Mandrup Meyer er født paa St. Thomas 4. Febr. 1841. Han blev Student paa Borgerdydskolen paa Christianshavn, hvorefter han kunde følge sit Kald, som jo var Musikken, og kastede sig med den største Iver over saa vel Orgel som Klaverspil samt Komposition og Harmonilære, i hvilke Discipliner han tog Undervisning hos Gebauer og hos Gade, der benyttede ham som Vikar i Holmens Kirke. Organist Jænigen i Sorø fortalte mig, at Gade havde været forbløffet over Peder Mandrups Jernflid, der gik saa vidt at han, af Mangel paa et Klaver, en kort Tid øvede sig paa et Bord. Imidlertid skulde en ulykkelig Forelskelse i en Kusine, en udmærket Personlighed af Slægten Tuxen, hemme denne Virketrang en Periode. Han søgte og fik 1874 Embedet som Kantor ved Frederiksberg Kirke, og her gav han aarlig offentlige Koncerter hvor Bach stod øverst paa Programmet. Da Embedet som Organist ved Kirken blev vacant, fik han det tilbudt, men foretrak Kantorembedet, hvor han ledede Korsangen. Det var ogsaa bedre lønnet. Under Organistens fleraarige Svagelighed havde han dog spillet Orglet.

Onkel Peder deltog som Menig i Krigen i 1864, hvor han som Ordonnants daglig bragte Depecher mellem Sønderborg og Augustenborg, skønt han aldrig før havde siddet paa en Hesteryg og lige saa lidt skudt et Gevær af, men han tog alt med saa stor Ro, at han fik Tilnavnet:Præsten. Vi maa smile, naar vi tænker paa vor Onkel i den Situation, saa langt han var fra det militære! -

Henne ved Skrivebordet blev Kompositionerne til, de er i den GADE-MENDELSONHSKE Stil. Nogle er udkommet men langt fra de bedste. Han havde ogsaa Talent for Matematik - var i det Hele taget en begavet Mand, venlig, tænksoem og forstaaende, men kritisk - mest selvkritisk, en stille lidt indadvendt Natur. Da han, ligesom alle sine Søskende havde baade Lune og Hygge blev et Samvær altid fornøjeligt.

Han ægtede i 1889 en Dame fra Koret, Frøken Maria Klenz.

Deres Børn er: Benedicte Mandrup Meyer, f. 1893. Hun havde i nogle Aar Ansættelse ved Statstelegrafene, har skrevet en Bog og spiller smukt Klaver.

Mandrup Klenz Meyer, f. 1896, Student fra Frederiksberg Gymnasium, fik Ansættelse som Assistent i Frederiksberg Kommunes tekniske Forvaltning. Mangeaarigt Medlem af Studentersangforeningen.

Beatrice Mandrup Meyer f. 1897. Telegrafassistent.

De tre Søskende ejer og bebor en Villa paa Frederiksberg.

II.

Sofie Christine Meyer er født paa St. Thomas 6. August 1842. Hun blev i 1863 gift med Købmand Julius Cloos bosiddende i Hamborg - Broder til Konsul Cloos i Frederikshavn. Hun døde i 1864 efter at have født en lille Pige, som døde 4 Maaneder efter Moderen.

III.

Andreas Benedictus Meyer er født paa St. Thomas 12. Februar 1844, død i Frederikshavn 1852.

IV.

Ludvig Vilhelm Meyer er født paa St. Thomas 16. Marts 1847. Se: Vilhelm Meyer, side 33.

V.

Georg Emil Meyer er født paa St. Thomas 17. Juni 1849. Han var en udmærket begavet varmhjertet Mand med en ualmindelig humoristisk Sans, men et Stemningsmenneske med skiftevis lyse og deprimerede Perioder. Han tog Skolelærereksamen i 1873 og fik i 1874 Ansættelse ved Horsens Kommuneskole. Trods det omtalte Forhold blev han meget afholdt af sine Elever, og virkede i Skolelærerningen til højt op i Aarene. Gift 1ste Gang med Jacobine Jacobsem. Gift 2 Gang, efter den første Kones Død, med Anna Helene Schletter fra Sachsen. Børn i 1ste Ægteskab:

Jørgen Ludvig Meyer f. i Horsens 1882. Bosat i Amerika.

Børn i 2det Ægteskab:

og Thora Meyer f. i Horsens 1894. Telegrafassistent, Valborg Vilhelmine Augusta Meyer f. i Horsens 1895. Valborg, der har lært Husvæsen af Tante Vilhelmine, fører Huset. Elna Margrethe Meyer f. i Horsens, Hun var Telegrafist, men døde ung. Adolf Harry Meyer f. i Horsens 1901, død 1907. Jørgen Scheel Meyer f. i Horsens 1907. Nu Adjunkt i Vejle. Han dyrker Cellospil. Er ugift.

VI.

Elisabeth Marie Meyer er født i Frederikshavn 23. Mai 1851. Gift med Niels Stæbberup Nielssen - en Skolelærersøn fra Hals, f. 6. Dec. 1848. Deres første Hjem laa i Udbynedre, her var Onkel Niels Postekspedient, men snart forflyttedes han til Havndal, hvor han desude var Stationsforstander - derefter ansat som Postmester i Hobro.

Baade Tante Elisabeth og Onkel Niels elskede Musik, hun spillede med Færdighed Klaver og han Fløjte og de førte med Iver Traditionerne fra deres musikalske Hjem videre, samlede Egnens Folk til

fornøjelige Korsange i deres Hjem i Havndal og var jo de sødeste festligste og hyggeligste Værtsfolk man kan tænke sig. Hun lys og munter med Alvoren bagved, han overmaade hjertelig. Derfor blev ogsaa Sommerferierne tilbragte hos dem uforglemmelige.
Deres Børn:

Johanne Augusta Nielsen, f. i Havndal 24. Dec. 1878. Telegrafkontrollør. Bosiddende i Aarhus. Jørgen Scheel Meyer, f. i Havndal 30 Juni 1880, d. 1903. Han erindres som et fint og sjældent elskværdigt Menneske.

Vilhelm Nielssen, f. i Havndal 10. Feb. 1884. Bosat i Amerika, ugift.

Poul Nielssen, f. i Havndal Juni 1886. Meddirektør i "National Tea Comp." USA. Gift med Agnete Plesner Brøchner, hvem han lærte at kende og ægtede, da han var her hjemme paa et kort Besøg efter at have deltaget som amerikansk Soldat i den første Verdenskrig bl.a. ved Stormen paa Verdun, et af de blodigste Slag. De har 3 Døttre, en Svigersøn, Doktor Lutton, deltog i den anden Verdenskrig.

Elise Marie Nielssen, f. i Havndal 14. Sept. 1887. Overassistent ved Post og Telegrafvæsnet. I Ægteskab med Legationsraad Wærum, en Søn, Julius Wærum

kaldet Jus. Han er Civilingeniør og har i en Del Aar ledet Vej og Brobygningsarbejder i Iran, fulgte derefter med Montgommerys Hær, som Ingeniørofficer gennem Afrika, Frankrig, Tyskland til Danmark. Under sit Rekreationsophold her blev han forlovet med Marie Worm, kom saa en kort Tid til Tyskland virkende for de engelske Myndigheder. Men i Efteraaret 1947 rejste Wærum for Christiani og Nielsen til Peru for som Chefingeniør at lede et Arbejde der vil koste 50 Millioner Kroner, idet der skal sprænges en Vandledning gennem Andesbjergkæden til en Kraftstation i Nærheden af Hovedstaden Lima - et Kæmpeforetagende der allerede lover Succes. Kæresten rejste noget senere til Peru og de er nu bleven gift. Jus Wærum spiller Violin og Klaver. Er dekoreret med 5 Medailler.

Helene Elisabeth Nielssen, f. i Havndal 16. Mai 1891. Helene har været ansat i Telegrafvæsnet før hun blev gift med Overkontrollør Peter Thule. De er bosiddende i København og har Sommerbolig i Trodrød. De har begge stor Interesse for Malerkunst, han siger: "Vi tillægger det begge en meget stor Værdi at have noget smukt for Øje, og de Billeder der glæder Øjet, bringer Ro i Sindet, hvad man nok kan trænge til i disse Tider." -

Halvor Elias Heiss Nielssen har taget Installatør-eksamen og Maskinisteksamen, spiller smukt Klaver. Gift med Sigrid Synkesen. De er Katolikker, - arvede aldeles uventet 1 Million Kroner, men han passer som førhen upaavirket sine Værksteder. De fører dog nu stort Hus. Børn: Anna Elisabeth og Kirsten, begge opholder sig for Tiden i en Pension i Schweiz. Forældrene bor i Fredericia. -

Georg Nielssen f. i Havndal 13. April 1896. Georg Nielssen er Overassistent ved Hammelbanen, ivrig Cellospiller, Medlem af Gades Orkester i Aarhus. Hans Fru dyrker med Bravour Klaverspil. De har sluttet sig til en Valgmenighed. -

VII.

Jørgen Scheel Meyer er født i Frederikshavn 28. Juni 1853. Han uddannede sig i Horsens til Mekaniker, søgte senere en teknisk Højskole i Tyskland, hvorfra han i 1879 tog Afgangseksamen som Maskiningeniør. Derefter ansat som saadan hos Burmeister & Wain i København, senere fra 1881 en Tid hos Tuxen & Hammerich i Nakskov. Derefter udnævnt til Assistent ved Fabriksinspektoratet og fra 1900 Bestyrer af Imprægneringsanstalten i Horsens. Onkel Jørgen var en høj og statelig Mand, havde et stort blond Fuldskæg og bar Guldbryller, elskværdig som sine Søskende havde han let til et Smil og venlige Ord, men var dog af et mere tilbageholdende Væsen end disse, og mindre talende. Gift med Augusta Henriette Gänzel fra Mittelsdorf i Sachsen. Børn:

Peder Mandrup Meyer, f. 1885, Maskinisteksamen.
G.M. Emilie Petersen, Datter af Maskinmester P.
Deres Børn: Elise Halvordine Meyer f. 1913.
Palle Mandrup Meyer, f. 1916.

Onkel Jørgens øvrige Børn:

Elna Scheel Meyer, f. 1887. Sygeplejerske i USA
og Walter Scheel Meyer, f. 1890, Elektromekaniker
G.m. Augusta Mohr.
Deres Børn er: Kai Scheel Meyer, f. 1922
f. 1925

VIII.

Julius Meyer er født i Frederikshavn 19. Marts 1855. Han begyndte sin Uddannelse paa den tekniske Højskole i København, men fik i 79, efter at have taget 1ste Del, Ansættelse ved Havnearbejdet i Esbjerg. Rejste derfra til Frankrig, som søgte unge Ingeniører til Kolonierne, kom til Algier og ledede her, sammen med nogle andre Ingeniører, Bro og Vejbygning i 8 Aar. Hjemkommen opnåede han at faa Arbejde ved Frihavnsanlægget ved Langelinie, og da det var færdigt, paabegyndte man Opførelsen af de udstrakte Fæstningsværker vest for Byen. Her virkede han i nogle Aar og boede i Glostrup. Til Slut anlagde Julius Meyer flere Privatbaner, f. Eks. Varde-Nørre Nebel - Tarmbanen, for hvilken han blev Driftsbestyrer i 1903. Gift med Vilhelmine Jensen. Ægteparret havde ingen Børn, men de tog hans Nieser Thora og Valborg Meyer i Huset som deres Plejebørn, hjalp dem fremad og havde i det hele taget stor Interesse for Slægtens unge. Han døde i Hjemmet i Varde den 4. Januar 1924.

Onkel Julius var et frodigt, fornøjeligt Menneske der havde let ved at komme i Kontakt med sine Omgivelser! Dengang han vendte hjem fra Algier og gik i Sommertøjet og den hvide Tropehat, fandt vi unge virkelig, at en Del af Sydens Sol og Glød lyste i hans glade Smil, i de venlige store Øjne og det kønne korte tvedelte rødblonde Fuldskæg. Han var den af Doktor Scheel Meyers Børn der lignede Fader mest, men han gik ikke saa dybt i Tingene, saa dog gerne at vi passiarede om Emner lidt udover Dagen og Vejen, naar vi besøgte dem i deres smukke Hjem i Varde. Efter Middagen forsvandt han i Reglen ind i sit Kontor for - som han sagde "at tale

med Ministren", hvilket simpelthen betød, at han stoppede en af sine kære korte Merskumspiber, satte sig tilrette i en Armstol med en Bog og Berlingske, den eneste Avis han regnede for noget. Han var et Stykke af en Aandsaristokrat og naturligvis en stor Beundrer af fransk Kultur, elskede Musik og var til Trods for sit, paa Grund af Vejr og Vind lidt robuste Ydre, et Følelsesmenneske. At han som Barn havde manglet Taalmodighed til selv at lære at spille et instrument, beklagede han, han fortalte: "Naar jeg som ganske ung kom i det kgl. Teater, trak jeg i al Hemmelighed Skoene af naar Orkestret satte i, jeg formlig transpirerede af Betagelse."

Baade Onkel og Tante var store Dyrevenner. Han havde et Par henrivende franske Pudler og hun en Kat: Mutte, der paa Kommando kunde "trille, det vil sige: liggende rulle hen ad Gulvet. Hundene: Baffi og Tejo for afsted som en Vind, naar han befalede: "Hente Fars Tøfler." Sagde han: "Kan I synge": Saa satte de sig ned og hylede, tilsyneladende ivrige efter at overbyde hinanden. Alt til Onkels og Tantes store Fornøjelse. -

-----

Det var, maa vi nok sige, en god Ide af det kgl. Teater i sin Tid at indkalde gamle Barth fra Kassel. Hans musikalske Evner gik i Arv og spredte - ja spreder den Dag i Dag Glans over Tilværelsen for adskillige i denne Slægt! -

-----

III.

V. Tuxen - Meyer
Birkerød

Fader og moder:

Læge Ludvig Vilhelm Meyer er født paa St. Thomas den 16 Marts 1847, tre Aar før Familien rejste tilbage til Danmark. Ikke mindst hans lyse bølgede Haar og de blaa Øjne gjorde ham til en fuldkommen Kontrast til de mange Negere og Kreoler. De nordiske Farver kom imidlertid til at svare glimrende til hans Karakter som den udviklede sig. Han havde nemt ved at faa Venner, var elskværdig og musikalsk ligesom Forældrene og i Besiddelse af et levende lidt studentikost Væsen, saa Spøg og Alvor tit mødtes i Samtaler, men hvor ogsaa Slægtens energiske Indstilling sporedes. Blandt de betydelige Personligheder han knyttedes til maa nævnes den senere Professor Bernhard Bang, Hofmedikus Prof. Oskar Bloch, Frimodt, Frk. Engelhardt og Thora Esche m.f.

Desværre døde han ganske ung, og derfor maa nu nogle enkelte af hans stilfærdige Breve fortælle lidt om ham, men et fyldigt Indtryk af hans Personlighed tør dog ikke loves her . ---

Da Mor blev gammel, tog hun hans første Ungdoms og Kærlighedsbreve, gik ud i Tersløsebøgeskov og gravede dem ned ved et Træ. Om en Samling Breve til Vennen Emil Tuxen, Hedvigs Fader, skriver Margrethe Scharling Dragsdahl: "At jeg har læst Brevene, der tilfældig er kommen mig i Hænde, har bevirket, at Jeres Faders Personlighed er bleven levende for mig og er bleven mig kær. Hvor gør det Sjælen godt at se ind i saa trofast og smukt Venskab og i saa fin og ædel og dyb trofast en Kærlighed. Det er et meget smukt Indblik i din Faders Sjæleliv, saa stærkt og rent i sin Stræben, saa dyb og kristelig grebet.

Og den fine yndige Tegning af Jeres Moder! "Hun staar for mig med en egen blid Ynde, ogsaa med en stille mild Tungsindighed."

Ja - hvor skar det os i Hjertet, naar Mor i fjerne Dage under Smil og Taarer nævnede hans Navn eller hviskede det i Drømme, selv mange Aar efter hans Død.

Ti Aar gammel kom Far ind paa Sorø Akademi, altsaa i de Tider langt bort fra Hjemmet, den hyggelige Distriktslægebolig oppe i Fredrikshavn, hvor de mange Søskende fik Lov til at tumle sig frit omkring. Ude i Havet var der jo ingen glubske Hajer og mellem Bakkerne ingen Kaktustorne at rive sig paa. Hjemme kunde Distriktslægen derimod nok imellem lade et tropisk Uvejr rase hen over deres Hoveder, men snart skinnede Solen igen og et Blink i Øjnene bag Guldbryllerne fortalte, at Brøden var tilgivet. Børnene var ikke det mindste forknytte. Da saaledes Peder en Dag havde faaet Stuearrest i Kontoret, kravlede han op i Sofaen, hvorover den vestindiske Vaaben-samling hang, og de hørte ham truende raabe: "Nu har jeg den skarpe

Klinge, nu har jeg den spidse Dolk!" Hvorefter Familien naturligvis styrtede til for at afværge en Ulykke, men det var netop Beregningen - Fyren kødede sig.

Overgangen til Kostskolelivet blev derfor svær, men hertil bidrog rigtignok ogsaa de ældre Drenges Drillerier og haardhændede Paa-fund, som Daaben under Vandposten selv i bidende Frost hvad der kostede en Gjødvad Livet. Med mere Ængstelse imødesaa Smaadren-gene dog Straffen at blive taget i Kraven og holdt uden for et af Vinduerne i den store Bygning. Efterhaanden gik det dog bedre, sær-lig da han og den omtalte Bernhardt Bang blev trofaste Venner. Han var en spinkel men fin og klog Dreng - gik Lægevejen og an-sattes som Professor ved Veterinær og Landbohøjskolen i 1892. Kendt bl. a. for sin Kamp mod Kvægtuberkulosen og Opdagelsen af Kalvekastningsbacillen "Bacille abortus Bang." I Skoletiden kap-pedes de altid om Duksepladsen.

En usædvanlig Oplevelse paa Sorø Akademi maa nævnes her, da den fik den allerstørste Betydning for Far. Mellem Skolens mange Læ-rere var den unge fint kultiverede Rudolf Frimodt - senere Jo-hanneskirke's landskendte Præst. Hans aandfulde personlige Vid-nesbyrd fængslede Eleverne stærkt. Flere sluttede sig til Frimodt, mellem dem Far, der havde det aabne Sind og Stræben mod Idealerne - og det skulde, som vi ved sætte varigt Spor i hans Liv, uden at han altsaa derfor blev et sværmerisk Hængehoved. Interesser af for-skellig Art og da navnlig Musikken blev ham en Kilde til Adspre-delse. Han spillede Violin med betydelig Færdighed, deltog stadig i Kwartetspil, men fandt forøvrigt, at alt saa at sige maatte kun-ne aflokke Interesse, selv det, som han spøgende sagde, at sætte Hoveder paa Knappenaale. Han havde desuden Sangstemme. Distrikts-lægen skriver et Sted: at de er ved at indøve en Mozart. "Det er Don Juan det denne Gang gælder. Naar du kommer hjem i Juleferien, skal du have Leparellos Parti, som jeg hidtil har paataget mig." Men Far kom snart ud for nye Oplevelser!

I 1862 - ved et Selskab hos Onkel Cloos og Tante Oline - henne i det "gamle Konsulat" - traf han Mor for første Gang og blev helt fortryllet! Far var ikke mere end 15- 16 Aar og Mor 11, men en stor Pige, selskabsklædt og med lyse Krøller ned over Skuldrene! Naturligvis gik de unge ogsaa dengang Ture langs med Havet, bl.a. ud forbi Bangsbostrand, hvor en lille Aa - der kommer inde fra de pragtfulde Lyngbakker - i en Mængde Slyngninger og Smaafald ris-ler nedover og løber ud gennem den hvide Sandstrand. Den maatte Far bære Mor over (en Gengivelse efter en Statuette med samme Motiv er trofast gemt.)

I et Brev fortæller han mange Aar efter sin Far, hvorledes de gik Haand i Haand. Jo, Amor var paa Spil med sine Pile, og snart var de forelskede til op over begge Øre. - Videre i samme Brev: "Der ligger en uendelig Velsignelse i en lang og trofast Kærlighed, selv om den har boet i et Barnehjerte. Den som har oplevet hvad vi har smiler ikke, og hvad mig angaar, da ved jeg at intet kan sam-menlignes i Renhed og Skønhed med mine Følelser for hende fra den Dag da jeg saa hende i Frederikshavn" -----

Mellem Mors Papirer laa nogle Smaavers fra denne Tid.

SORØ 1864

Augusta mit søde mit elskede Barn
dit Øje er blaat ligner Voven,
saa blidelig venlig med Kærlighed varm,
som Sommerens Pust gennem Skoven.

Lig Høstvindens Bølge med Farten saa blid
henvælder ad Marker de gule,
saaledes fra Isse til Skulderen hvid
de Guldhaar om Halsen sig skjule.

Augusta min søde min venlige Fe
O, følg mig paa Vandring i Lunden!
hos dig vil jeg hvile og glemme min Ve
i Kærlighedslænkerne bunden.

Sorø 1864   VAARSANG.

Jeg frydes ved det grønne Blad,
i Duggens yndigfriske Bad
jeg ser en Glædestaare.
Jeg hører Fuglens muntre Sang
fra Skov og Sø fra Mark og Vang.
og glæder mig saa saare.

Jeg ved der er en Gud hos os
hvem intet Hjerte byder Trods,
hvem al Naturen lyder,
Han vander blomsterklædte Jord,
han dækker op Naturens Bord,
hans Godhed alle fryder.

Jeg beder dig algode Gud
saa længe noget Blomsterskud
paa Jorden jeg mon skue,
bevare i mit Hjerte Vaar.
Saa skal min Tak fra Aar til Aar
i Hjertet ret fremlue. -

Kantussen tages i 67 og han telegraferede hjem: Kemi Præ, Fysik Laud, Zoo Haud. Svar kommer samme Dag: Horsens 28 Januar: Det er ikke fornuftigt at rejse under de nuværende Forhold (formodentlig Is i Storebælt.) Det Præ kan jeg godt lide. Besøg Teatret et Par Gange paa min Regning. Nærmere med Posten. ---

Nedenfor et Brev til Fætteren og Vennen, der var ude paa Togt og derfor tituleres "Rejæder".

København 3die Juni 1867.

Hvor jeg dog elsk ..... Vennen min! Jeg er tung i Hovedet, tung i Enden, tung i Tænderne - tung alle vegne - i det hele taget en tung Klods - og det kunde alt-sammen være det samme, naar jeg blot ikke tillige var tung om Hjertet, men det er jeg uheldigvis. Desværre kan man ikke paa Apoteket faa to Lod engelsk Salt til Hjertet. - Om al den Sølvbryllupsstads vi havde den tyvende Mai, maa du høre lidt, men forlange at jeg skal opramse al det Festvrøvl, maa du ikke. Kl. tolv skulde Sangforeningen synge nede paa Amalienborg, jeg mødte naturligvis op med Klemmer paa, for at kunne spejde efter hende. Det var en knusende Varme, en masende Trængsel, rædsomt Grin! Jeg savnede dig, som jeg stod der, klemt mellem Krenoliner og smukke Piger, hvoraf der var en Masse, man knubsede hinanden, og den trykkende Situation fremkaldte mange Smil og Udraab, jeg morede mig kosteligt over alle de nysselige Pigebørn og deres fortvivlede Ansigter og Udraab, der skjulte en hemmelig Glæde over al den Sjøv, en inderlig Tilfredshed over at være paa deres egen Boldgade i Trængslen. - Jeg studerede som sagt Folkelivet, medens jeg paa samme Tid havde alle Spejdere ude paa Udkig efter en vis As. Hat paa et vist yndigt Hoved, et vist blaat Baand om nogle Blonde Fletninger, et vist dejligt Øjepar, der i Øjeblikket skulde elektricere mig, saa jeg blev til et levende Telegraf-bureau og dernæst en Panserfregat, der kløvede Trængslen hen til hendes Side. Foreløbig blev jeg imidlertid hverken elektriceret eller pansret.-

Man skulde ind paa Amalienborg for at høre Sangerne, men der blev saadan en Masen og Brasen saadan en Hvinen og Skrigen i Buegangene, at Vagten blev kaldt i Gevær og Politiet befalede Folk at vende om, og gennem St. Annæ Plads og Bredgade kom jeg ind paa Pladsen - og var $\frac{1}{2}$ Time om Vejen. Saa sang 300 Mand Kantaten til de høje Herskaber, der alle kom ud paa Altanen og takkede. Georg saa godt ud, han er lang og slank, - den Dag i Admiralsuniform. Dagmar saa ogsaa godt ud. Du spørger naturligvis straks i din Plathed, om hun var interessant - jeg ved det F. fløjte mig ikke. Efter at have hørt dem bræge, det lød som om fire Mand stod og tudede i en Raaber - slentrede jeg hjem med Meyerne og spiste Frokost, hørte Musik paa Volden og travede paa Langelinie. Der mødte jeg - hvem? Tys! Ak du milde Gud, hvor var jeg glad ved at tale med hende, Din elendige Rejæder! Hvor var jeg gal over at maatte piske efter Emilie ud paa Vesterbro, hvor vi fik Kødsuppe, der med R at sige lignede varmt Vand med 3 Bogstaver, og smagte som salt Vand, og Oksesteg fuld af den Saft og Kraft der findes i Sibberns Logik.

O! Jeg maatte lette mit Sind ved at skælde mine Ben ud!
Pause!! hvilket min Genboerske Sypigen, der forbavset har set herover, hørende mine Udraab gennem det aabentstaaende Vindue og troende at jeg anraabte Amor, hensunken i Kærlighedskvaler til hende! Du Daare! ....

Enten jeg nu havde Grund til det eller ej, saa var jeg i et daarligt Humør og begav mig efter Middagen ned til Bedstemoder Tuxen. Her havde Louise fra Dronningen faaet tilsendt flere Billetter til Galleriet i Riddersalen at se paa Soiréen om Aftenen, een forærede hun til Moder en anden til mig, men istedetfor at takke hende, bad jeg mig fritaget, jeg var træt, jeg var søvnig, sagde jeg - der var en Del Sandhed deri. Imidlertid blev de ved at trænge paa mig. Jeg svarede ærgeligirriteret, kom med en Del hvasse Udtryk om Festen, jeg forløb mig naturligvis og underrettede bl. a. Tante Louise om, at hvis hun kunde tage en Snes Betjente med op til at prygle de forbandede Aristokrater af, skulde jeg med Fornøjelse følge. Det Hele var i højeste Grad ungdommeligt, og det var taktløst af mig at buse ud med hine Ting hos Bedstemoder, hvor de nu er saa følt loyale. Jeg var et Fæ at jeg ikke kunde erindre, at Fruetimmer aldrig kunde se mere end den ene Side af en Sag. Saa sad jeg da en Stund og tyggede Drøv og bad om Forladelse. Den hele Historie skulde naturligvis ikke bidrage til at forbedre mit Humør. Jeg havde baaret mig ad som en Dreng. Tante Gitte og Louise sørgede naturligvis samme Dag for at faa hele Historien tyttet i den ganske Familie. Ja, de Fruetimmer dem har dog S. skabt - nulla regula sine exceptione! Jeg tør snart ikke mere aabne min Mund.

Kl. ni travede jeg ud for at se Kongen køre til Soiréen eller snarere for at mønstre de mange der havde placeret sig fra Amalienborg til Christiansborg, og derfra styrede jeg min Vej til Nørrefællend hvor der var Fyrværkeri. Jeg var saa træt og søvnig, at jeg var lige ved at lægge mig på Glaciet, men Haabet om - muligvis, tilfældigt af træffe hende der løftede mine Skanker, Jeg saa de sidste Numre af Fyrværkeriet, der var ganske udmærket dejligt. Mellem Numrene morede jeg mig med at kigge ind i de mange Vogne, men uden Resultat. Saa knaldede de tre Kanonskud løs, og jeg drev hjemad i det langsomste Tempo di Andante og lod Masserne ile mig forbi. Da - o du elendige Rejeæder! hvor blev jeg glad, da saa jeg foran mig en Herre med en lille Pige ved Haanden og bag efter dem en ung Dame i lys Kjole med Staahat paa, dejlige Flætninger omvundet med et blaadt Baand - naadige Himmel, tænkte jeg, ilede hen og hviskede i Øret! Pause, i hvilken jeg har stillet Situationen ret klart for mig. --

Det var baade en spændende og anstrængende Tid for Far, Studierne skulde jo passes, men en Sommeraften i Juni 68 fik han Lejlighed til at tale fortroligt med den tilbedte. Han skriver til Vennen: Du kan ikke tænke dig hvad det var for en dejlig Aften, da jeg fulgte hende hjem fra Dokken. Vi kom paa det rene med hinanden. Nu staar det kun tilbage at lade Sagen udvikle sig i Ro, tage det praktisk og i de kommende Aar søge at lære hinanden nærmere at kende. Hvor ivrigt beder jeg ikke til Gud om at lægge sin Vel-

signelse ind i Forholdet. Det var en berusende Tid for mig den sidste Maaned i København. Jeg græd da ogsaa mine modige Taarer, da hun sagde Farvel til os. (Altsaa: Søsteren Elisabeth, der var indviet i Hemmeligheden.) Det er saamænd første gang jeg har grædt ved min Hjemrejse! Dog det var ikke af Sorg eller Bedrøvelse men Rørelse, Sjælsbevægethed, sandelig Overstrængelse eller saadan noget. Hun stod og viftede med sit Lommetørklæde. En dejlig Buket havde hun med." --

De første Ungdomsaar havde jo ikke altid været lyse - religiøse Kampe maatte Far igennem, men efter Forlovelsen, der deklareredes den 8 Januar 1870 ved en Fest i Svigerforældrenes smukke Hjem paa Dosseringen, samme Aar som han med et Laudabilis tager første Del af den medicinske Embedseksamen, sker der en glædelig Forandring i hans Sindsstemning. Med Kæresten deltager han i den hyggelige nye Kreds Selskabsliv, sammen hører de Blædel i Garnison og Fri-modt, og de gaar paa Koncerter og i det Kgl. Han skriver: Jeg mærker at jeg er blevet ældre, ikke alvorligere ej heller mindre poetisk, men det er ligesom det ungdommelige Sværmeri har antaget bestemte Former og jeg føler en langt større Ligevægt og Sindsro. --

Lejren ved Hald Juni 1870

Kære Elna! (den 15 aarige Svigerinde.)

Nær havde jeg for al denne Tummel glemt hvad der skete for femten Aar siden og det vilde jo have røbet en stor Tankeløshed. Mine hjerteligste Ønsker sender jeg paa Fødselsdagen, min søde Ellen, jeg holder saa grumme meget af dig, du lille blege Tulipan. Men du vilde næppe holde ditto af mig, naar du saa mig, brun som jeg er af Solen, med rød Næse, der skaller paa alle Kanter, Ørene har det paa samme Maade. Og mit Skæg. Du kan ikke tro hvor det er nydeligt. Jeg saa mig i Gaar i en stump Spejlglass, jeg fandt i et Telt, og paa Are, det lignede grangiveligt en Stubmark der belyses af den nedgaaende Sols Straaler paa en kold Oktoberdag. Saa kan du forestille dig at det maa være kønt! Jeg tænker en stor Del af Dagen paa mit Skæg, og det er mig en stor Sorg, at de kære Bakkenbarter ikke ret vilde have Fremgang. ---- Jeg havde kært Brev fra Moder i Gaar.
-----.

Allerede det paafølgende Aar tages Embedseksamenen, ganske sikkert for at spare Faderen for Udgifter, men til Trods herfor bliver den bedre end ventet --- Bang gik op det paafølgende Aar.

25 April 71

Kære Fader!

Da jeg gik til Operation i Gaar, ønskede jeg saa meget, at jeg maatte kunne give dig en Present i en god Karakter, og hvad jeg opnaaede var ogsaa godt om end ikke glimrende. Mine Kammerater siger, at min Besvarelse af Hovedspørgsmaalet var smuk. Den eneste Fejl jeg gjorde var, at jeg straks valgte en for stor Kniv.

Den ombyttede jeg, og udførte nu hurtigt Snittet gennem Blærehalsen og Prostata. Der var tre Sten som jeg udtog. o.s.v. (Prøverne udførtes paa Personer som kort forinden var døde.) -

I Gaar 20ende Mai Kl. ni fik vi vor chirurgiske Opgave: Hvad forstaar man ved en Congestions-Absces, og hvorledes behandles den? Jeg skal ikke nægte at det jublede i mig. Der var da næppe noget Spørgsmaal jeg hellere ville have. Kl. elleve skyllede jeg Kaffen i mig og Kl. treenhalv rejste jeg mig fra min Plads efter at have sat de sidste Ord paa Bunden af den tyvende Side. --- Ja, det var morsomt, men jeg maatte jage saa forfærdeligt med det sidste Afsnit, der var ikke tale om at faa Tid til at overveje noget i Forvejen, jeg maatte med slappe Tøjler køre ind i enhver Sætning uden at vide hvorledes jeg skulde komme ud af den igen. Det er længe siden jeg i den Grad har skrevet noget con amore, og da jeg læste det igennem var der knap et Ord at rette eller tilføje. --- Bagefter drak vi et Glas Sherry i Fællesskab, og jeg maatte rykke ud med 14(?) en grov Betaling for tre Dages Frokost. Paa Hjemvejen mødte jeg den elskede Augusta og Svigermoder der trakteredede med Flæskesteg. Svigerfader sad ved vor Hjemkomst over en Sending Cigarer og forærede mig en Kasse. Det er den anden Gang i mit Liv at jeg har ejet en saadan. --

Den 22 Juni - den sidste Eksamensdag: Mit Pointantal er saa vidt jeg ved, det højeste hidtil er givet ved denne Eksamen, og af de følgende er der næppe nogen der naar mig. Det er ganske vist aldeles ufortjent, ----- Hvor er det dog en Glæde med den gode Eksamen! Det var jo den vigtigste og den bedste jeg hidtil har taget, og vel at mærke den sidste! Gud velsigne dig kære Fader fordi du har gjort mig det muligt at naa dette Maal.

Din hengivne Søn Vilhelm Meyer

Cand. med & chir.

(det kildrer.)

P.S. Det har været mig en Glæde at mærke Kammeraterne under mig det gode Eksamensresultat.

Horsens 21 Juni 71

Kære Søn!

I Dag skal Slaget fægtes til Ende. Dog det var en forkert Lignelse, thi Eksamen er ikke nogen Kamp mod en Fjende om det ogsaa er en af de Lejligheder her i Livet hvor det gælder om til rette Tid at kunne samle sin Viden og Erfaring og udfolde Resultaterne, thi du har godtgjort og givet gode Beviser for, at du er Mand for at herske over et bevæget Sind, saa din Tanke er der, hvor den udkræves. Naar derfor intet uforudseeligt indtræffer, ønsker jeg dig til Lykke med Indtrædelsen i den sakrosante Livsstilling vi benævner Lægen. Jeg ønsker dig Velkommen!

Jeg ved du vil indtage en hæderlig Plads blandt Kollegaer, hvor saa din Virksomhed bliver henlagt, og jeg beder Gud ledsage dig med sin Styrke, og at du lykkeligt maa overvinde de Vanskeligheder

hvor der ej alene stilles Fordringer til Forstand og Interesse, men hvor det ligesaa meget gælder at tage fast Standpunkt, saaledes at selv om Hjertet røres, bevares den ydre Ro lige fjernt fra den for mig ubehagelige sødladne Deltagelse, som fra raa Ligegyldighed, frem for alt Taalmodighed og atter Taalmodighed. Ro til at afvente Resultater og ikke som saa mange Læger foreskrive en ny Medicin hver Dag. Aa - naar jeg gennemtænker mit Liv, hvor meget kunde jeg da ikke advare dig imod - naar det ikke kan finde Plads i et Brev. Altsaa Velkommen min kære Søn, alt tegner godt. -- Medfølgende Forbindingstaske ønsker at maatte ledsage dig i din tilkommende Virksomhed for en Del Aar. Du vil vide at bruge den med Sagkundskab og Forsigtighed. Det varede seks Aar inden jeg fik en saadan, og da var det af en Patient fra Bordeaux. Dersom du kommer paa den omtalte Udflugt til Sverige, gratulerer jeg dig. Det var en smuk Gave af din Svigerfader, som jeg ikke betvivler vil gøre Eder godt. Bring ham og hele Familien min hjerteligste Hilsen, Augusta ikke at forglemme.

Din Fader.

Rejsens Maal var Herregaarden Hook ved Jönköping, som ejedes af en Handelsven af Bedstefar. Allerede Torsdag Aften den 22 Juni samledes det lykkelige Selskab ude ved Toldboden, bestaaende af Bedstefar, Moster og Kæresteparret. Man overnattede i Malmø og pr. Jernbane gik Rejsen gennem Skaane og Smaaland og videre. Paa Hook, der viste sig at være et storartet Herresæde, blev de i 4 Dage. -- Ungdommen fuld af Forundring over saa forskelligt Livet kan leves her paa Jorden. Far skriver: "Som Illustration kan jeg fortælle, at vi hver Eftermiddag i Grunden befandt os vandrende om i en halv Rus. Den halve Dag spillede vi Billard og promenerede, den anden superede man og dansede." --- Efter andre 4 Dages Ophold i Stockholm drog de unge til Horsens, Mor og Moster for at lære deres Familie at kende, og Far for at assistere Bedstefar Meyer i Privatpraksisen og paa Sygehuset. Tante Elisabeth fortalte, at de unge i Lægeboligen var betaget af Mor og Moster, der kom i deres elegante Rejsetøj og saa storartede ud. Far nød rigtig at komme i Arbejde. Han skriver: "Det var en ganske mærkelig Ting at køre i Praksis i en blød Doktorstol. Da jeg i Gaar kørte ud, havde alle de Kære stillet sig op i Vinduerne, og jeg skal ikke nægte, der var en vidunderlig Duft udbredt over hele denne Tur, i et dejligt Vejr at køre om med sit Lægeskilt, at komme til et fattigt men nysseligt Hus, hvor Husfaderen laa alvorlig syg, og at blive modtaget som en med Længsel ventet Gæst, og at forefinde et klart og bestemt Sygdomsbillede og at forlade Huset med den Overbevisning, at have udrettet noget virkeligt, at have trøstet og hjulpet."

Horsens 19 - 12 - 71.

Kære Emil!

Jeg er ene hjemme. Fader, Moder og Elisabeth er i stort Middags-selskab, hvor jeg ikke er bleven inviteret, da jeg ikke har gjort Vicit der, mine Brødre ere andetsteds beskæftiget. Jeg vil da benytte denne saa ganske usædvanlige Ensomhed til at sende nogle hjertelige Linier til min gamle elskede Ven. Jeg har da gennem

Augusta hørt at det gaar dig godt i din nye Virksomhed i Nakskov, og du kan tro kære Ven det er mig en stor Glæde. . . . ---A. er helt igennem det mest velsignede, elskelige Væsen. Den 8' næste Maaned er det vor 2 aarige Forlovelsesdag. O! det bliver yndigt at holde Julefest sammen. Jeg længes efter Kirkerne derovre med deres Lys og Liv, her er saa dødt og stille. I fjor var jeg saa optaget af Eksamenstanker, og siden Eksamenen har jeg haft mange Bekymringer for hvorledes jeg skal komme i Virksomhed og hvor, saa mit religiøse Liv i længre Tid laa i Dvale, men gennem ivrig Bøn og Læsning har Gud sendt mig Livet igen. Jeg kan sige, at jeg i mit Hjerte kan glæde mig til at højtideligholde min velsignede Frelzers Fødselsdag.

Emil, hvad var vi dog i Synd og Daarlighed uden denne vor Jesus, denne Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, som led paa Korset for vor Synd. Han styrke dig og være dig nær, Emil, og give dig en glad Jul. Jeg haaber du maa kunne være nogle Dage ved din Berthas Side. Hils hende fra mig, hun er dig vist ligesom Augusta er det for mig en stor Hjælp til at holde fast ved det ene fornødne.

Farvel trofaste Ven i Sorg og Glæde.

Din uforandrede Vilhelm.

I et Brev fra København den 24 Oct 71, skriver han træffende til Forældrene: "Augusta danner sig ikke hurtigt Mening om en Ting, men har hun faaet den Overbevisning, at noget er sandt og ret, skal der meget til at trække hende derfra, og hun kan da optræde med en saadan Bestemthed, som man af hendes beskedne tilbageholdne Væsen ikke skulde vente.

En Praksis findes.

København 1 Feb. 1872.

Kære Fader!

Som omtalt tidligere har jeg spekuleret paa at tage til Tersløse ved Sorø, og ogsaa sat mig i Forbindelse med Folk som kender Eggen og samlet mig en god Del Oplysninger. Dette rygtedes derude, og de vigtigste Folk satte sig straks i Forbindelse med mig gennem Proprietær Bertelsen, Ejer af Nidløsegaard. Min nærværelse blev nødvendig, og jeg rejste i Lørdags Morges. Jeg tog ind i Tersløse Præstegaard og videre til Nidløsegaarden og med dennes Ejer til Kvellinghøj -- og med disse Mænd om Søndagen til Kaptain Benedictzen paa Brandstrupgaarden, hvor Sagen blev drøftet meget grundigt. Vi besluttede at købe en Jordlod med Hus og Have, beliggende paa

et meget gunstigt Sted ved "Tersløse Bøgeskov", hvor flere Veje skærer hinanden. Til Huset hører fire Tønder Land. Som Slutning paa mit Ophold gjorde Pastor Krog - Meyer, der er en saa rig Mand, igaar et Middagsselskab for mig, det var grumme fint, og hvor der blev talt mange venlige Ord. ---

Dianalund 22 Sept. 1872.

Kære Fader!

Jeg selv har det saa godt som muligt og har med enkelte Dages Undtagelse ikke haft overdrevent meget at bestille i Praksis, men derimod mere med at indrette mit lille Hus, at der kan se noget anstændigt ud til at modtage sin velsignede nye Beboer. Jeg har selv malet og tapetseret to Værelser jeg byggede til i Sommer.

Du kan forstaa, at jeg, som aldrig har kunnet nyde et Hjems Hygge i længre Tid, glæder mig umaadeligt til at opnaa den Lykke og Velsignelse som en elsket Kvinde bringer sin Mand og hans Hjem. ----- Jeg har haft forskellige interessante Tilfælde. ----

Og saa -- den 16. October 1872 fejredes Brylluppet! Far var nu 25 Aar og Mor 20. Naturligvis blev de viede af Frimodt i Johanneskirken. Ordet han talte over kunde ikke være bedre valgt: "Hidentil har Herren hjulpet." Frimodt, Svigerforældrene, Onkel Emil - alle Vennerne, dem fra Wilders Plads, Præstefolkene fra Boeslunde o.s.v. deltog i Festen. Taler blev holdt og Sange sunget. Et Vers hentyder til deres nye Hjem paa Landet:

Og er end Huset ej noget Slot,
der kan med dyre Smykker bramme,
hvad gør vel det, naar det kun er godt,
thi Nytten er jo dog den samme !
Værdien i det Sind hvormed man Tingen ser,
Skuffen er fuld
naar der Guld
og Sølv i Hjertets eget Kammer.

Tersløse Lægebolig.

Kære Forældre!

Nogle Linier skulle I i Dag have fra Eders Børn. Samle mine Tanker kan jeg daarligt, men saa meget ved jeg, at jeg har haft Bryllup, og at der var en Dag der i ingen Henseender gjorde mine glade Forventninger til Skamme, det var en velsignet Dag, den lykkeligste i mit Liv. Jeg ved jeg ikke har fortjent noget deraf og bøjer mine Knæ for Vorherre i dyb Taknemmelighed og Ydmyghed.

Saa rullede vi da med Banen til Sorø, hvor vor vogn holdt med Lygterne tændte, det var øsende Regn og det hele Vejen, men dog var det en yndig Tur, og vi var saa overstadig lykkelige og glade. Da vi kom til vort lille Hjem, fandt vi det saa hyggeligt. Inger Marie havde pyntet Indgangsdøren med en stor smuk

Guirlande, der hang helt ned til Jorden, men jeg maatte straks afsted til Sygebesøg i Nærheden. -----

Som det fremgaar af foranstaaende fik Far og Mor den hjerteligste Modtagelse af Egnens udmærkede Familier. Dengang sad der Herremænd paa flere af Gaardene, hvor der nu er Bønder, ganske vist dygtige Folk, men som i flere Tilfælde mangler den alsidige Oplysthed, der kan tilfredsstille en Akademiker. En Undtagelse dannede Per Chresten, en dybt religiøs Mand, intelligent og med Lune. Nidløse Præstegaard havde sin Glanstid i 70'erne da en fjern Slægtning af Far, altsaa Krog-Meyer, var Præst der, Fin, jovial, rig, gift med en Grüner.

Kaptain Benedictzen pløjede sin Jord som forhen Bølgerne. Han var Sogneraadsformand, velstaaende men nøjsom. Trængte Børnene til nye Klæder, skete det, at Møblerne fik Betræk af samme solide Stof. Den ældste Datter blev forøvrigt gift med den senere Etatsraad Exelencen H.N. Andersen. En Søn Olav blev Læge. Benedictzen, min Gudfar, var en stor Original, der forstod at sætte Liv i Gemytterne, fuld af Historier, ikke mindst fra hans Sømandstid. Ude ved Aamosen paa Bodal residerede la Cour og hans statelige Hustru, født Fensmark, vore Forældres bedste Venner. Han nød saa stor Tillid, at man bad ham om selv at opsætte Forpagtningskontrakten ved Overtagelsen af Vedbygaards udstrakte Jorder. Naa - saa var der andre, nogle ufrivilligt pudsige, som afgav Stof til lidt Munterhed hos de andre. ---

Tersløse Lægebolig 1873.

Kære Forældre!

Dagen gaar saa roligt som om vi ikke havde faaet et levende Væsen til her i Huset. Alt gik godt, og en halv Time efter Fødslen erklærede A. at hun var skrupsulten. Vi kunne jo ikke andet end anse vor lille for en velsignet Gave fra Vorherre, og vi beder ham give ham Sundhed og Styrke. Hans Bedstemoder paa mødrene Side kom her ud efter at Affæren var passeret og har været os, specielt den unge Moder til uvurdelig Nytte, navnlig da jeg har haft grumme travlt de første fjorten Dage, trods Høsten, og flere alvorlige Tilfælde. --- Jeg kan sige, at det er lutter glædelige Følelser der griber mig ved at bære det lille ubevidste Væsen i mine Arme. Min egen Barndom og saa umaadelige kærlige Opdragelse staar levende for mig, og jeg har ofte mediteret over den Ting, at Ansvar ved Opdragelse, naar Tiden kommer, ej skal træffe mig aldeles uforberedt, og jeg vil bede til Gud give mig Forstand og Visdom, men frem for alt Kærlighed, thi det besejrer alt.

Hvad hende angaar, da ved jeg, hun vil blive den kærligste og forstandigste Mor, det føler jeg, for hendes Hjerte er fuldt af Kærlighed, og hendes Forstand klar og rolig. -

Nogle Aar efter: I Morges rejste Svigermoder, og vi er atter alene med de to Gutter -- mine Guldklumper, "Bleak House", "Hjortens Flugt" og "Valdemar den Store", som ingen af os har læst. Augusta sidder hos mig i min lille Kahyt og syer, hun har læst mit Brev, og da hun ikke har forstaaet det, erklæret det for Vaas! Nu

sidder hun og spiller et af Peders Stykker, men om hun mærker jeg er færdig, vil hun komme hen og tigge mig om at læse mere, og saa vil hun tage mig om Hovedet og kysse mig og sige mig hvor højt hun elsker mig. O, jeg tror man aldrig bliver ked af at fortælle hinanden det og for de mange smaa søde Kærlighedsbeviser. Og saa vil hun fortælle at det er et yndigt Brev -- det ved jeg i Forvejen. ---

Naturligvis besøger man de forskellige Familier og gør Gengæld. -- I Anledning af lidt Sygdom sender Svigerforældrene Kasser med gode Sager, een Dag Vin, god Portvin, en anden Dag 50 Østers"De ved ikke hvor godt de vil gøre det". Bloch er der ude nogle Dage som Amanuensis. Han er meget underholdende og lytter gerne til Spil i Aftentimerne. "Jeg skal spille med Augusta for Bloch i Aften, han holder saa meget af Musik". Oskar Bloch viser ogsaa stor Interesse for Fars Kirurgi. Et betydeligt Værk, der blev paabegyndt i Dianalund, og som Vennen nu paatager sig en Del Arbejde med. Far skriver: Det bliver i alle Tilfælde et Arbejde paa flere Aar, men hvis det lykkes vil det bringe mig Ære og Fordel. Jeg har sikret mig en dygtig Medarbejder i Bloch, som underkaster hvert enkelt Afsnit en grundig Revision."

Dagene løber, det lille Hjem faar en Afløser i en noget større Nybygning. men i samme landlige Stil, placeret lidt nærmere Landevejen. --- Og Væggene blev smykket af Amoriner smaa, og Poesiens fine Skær om Straa og Vindver laa. --

Bøgen foldede igen sit Løv ud, Anemonernes Millioner lyste mellem de graa-grønne Stammer, Bukkar og Viol duftede, Frøerne holdt Koncert henne i Skovfogeddammen og Drossel og Bogfinkens Sang lød ind gennem de aabne Havedøre, hvor Tonerne blandedes med glade Stemmer----- lykkelige Dage!! -----

Naturligvis burde Lægegerningen omtales, og det er ogsaa let at finde Eksempler paa hvor samvittighedsfuldt den blev røgtet, fordi en stor Del af Brevene til Distriktslægen slutter med Beskrivelse af Sygdomstilfælde. Men skønt nogle af dem sikkert vilde forøge Interessen for disse Blade og give den savnede Spænding, udelades de. Det er private Meddelelser, skrevet til en Læge. Om enkelte gælder det, at man nu næppe vilde bifalde det man dengang ansaa for god Latin. --- Lad os derfor glæde os over, at Far oplevede Antiseptikken. I 1867 offentliggjorde Lister sine Iagttagelser, og snart efter indførtes den af Saxtorph paa Frederiks Hospital, hvor den fremkaldte en storm af Begejstring, paa grund af de Perspektiver den aabnede for Kirurgien!

I Tersløse fik Far god Brug for sin Fars Raad: Selv om Hjertet røres da at bevare den ydre Ro." -- Praksisen voksede, een Dag kan noteres: Kørt 11 Mil i 5 Timer foruden Konsultationen." Og det var ad elendige Veje ud i Overdrevet, eller som det skete, helt paa den anden Side Sorø. Telefoner eller Biler kendtes jo ikke. Far var rask, men ikke robust, og saa kom Sygdommen, en voldsom Gigtfeber, der næsten i en Maaned rasede i hans stakkels Legeme, saaledes at man maatte imødesee en Afslutning. Da hans Fødselsdag kom, den 16 Marts 1876, blev alligevel een af Gaverne et stort Dannebrogflag-kun en Opmuntring -- men saa karakteristisk for disse fintfølende

Mennesker. Hans Mor sad trofast Dag efter Dag ved den højt elskede Søns Sygeleje. -

Far kom sig imidlertid, fik Amanuensis, en Tid Bloch, senere von Harten, men Kræfterne var selvsagt foreløbig ikke som før-- heller ikke Hjertet, man kendte jo dengang ikke Penicilinen!

Med denne Sygdom endte det festlige arbejdsomme Liv i Tersløse, og i 1877 solgtes Praksisen til Doktor Sell i Udby ved Kalundborg --- Man sagde Farvel til de fortræffelige Venner, til Karlsholtebakkerne og til Huset ved Skoven, der havde været Vidne til deres unge Lykke. For Far og Mor blev Overgangen svær, men de havde jo hinanden og Ungdommens Tro paa Fremtiden. Vist er det, at hans Tanker ofte havde tumlet med Problemet: En Gang at faa en Bypraksis, og samtidig søge videre Uddannelse ved Kirurgien.

Endnu et Par korte Breve.

Østerbrogade 105¹. København 1877.

Kære Fader!

Vi har det yndigt her ved Søen, og er glade for vort lille Hjem, føler os som om vi laa paa Landet, navnlig naar vi kommer inde fra de snævre Gader. Naar Vejret er godt tilbringer Børnene megen Tid i Rosenvænget i Svigerforældrenes dejlige Have. Ellen er en overordentlig paalidelig Pige. -- Lille Pige ("Faster") er det sødeste og tykkeste Barn man kan se - udrustet med et aldeles uforstyrreligt Humør. Hun skal døbes paa Fredag kl. 12 og have Navnet Elna Margrethe. Svigermoder bærer hende, og Søsteren Emma Barfred holder Huen. Fadderne tager Augusta sig nok af. Viggo er lige saa trivelig og fornøjelig, men Appetitten er ikke saa stor. Han staar ved Siden af mig, trækker hvert Øjeblik i mit Ærme kikker og griner og forstyrrer mig i høj Grad. Han benytter stadig alt muligt Husgeraad til at sejle til Horsens i. -----

Jeg har aldrig ventet at Arbejdet skulde komme hurtigt, men naar man har været vant til at være en Slags Autoritet i en Cirkel med Radius paa en Mil, og altid fuldt optaget, falder Stillingen her noget aparte. Det hjælper at min Bog skaffer mig saadan stadigt Arbejde. Det er navnlig paa Blochs Opmuntring, at jeg ikke helt har opgivet mit litterære Arbejde. Mit Syn paa det svinger stærkt. Jeg har idenne Tid omarbejdet og renskrevet de tre første Kapitler. Bogen bliver en Kirurgi uden Operationsdetallier, som det var min Mening og som Saxtorph ogsaa foreslog. ----

Endnu kneb det sikkert med Kræfterne. -----

Før Afrejsen fra Tersløse hændte det, at Far en Dag spurgte Mor, om hun kunde tænke sig at tage Jordmodereksamen. Klinikarbejde vilde han nemlig kunde taale; men Mor slog det hen som en helt umulig Ide. Rørende er det derfor at læse om, hvorledes den forventede unge Frue vækker ham om Natten og betror ham, at hun alligevel vil gaa ind til en saadan Gerning." I kan tro," skriver han "at vi fik noget at tale om!" Imidlertid kasserede hendes Forældre pure denne Plan. Nu traadte de til Far skriver:

25 Januar 77

Kære Forældre!

I har vel gennem Halvordine (Schneekloth) erfaret at Augusta rejser med mig til Schweiz. Det var hendes Faders Present til hendes Fødselsdag, en smuk Gave ikke sandt? Han er nu engang saadan, at naar Forretningen giver Overskud, ikke er rolig før han har glædet sine Kære dermed. Og vi, hvem det gaar ud over, har jo ingen Grund til at beklage os. I kan vide, at vi glæder os højelig til denne Rejse. I Schweiz er der Kongres i fem Dage, fra den syttende til den toogtyvende September, og vi tænker at blive borte en tre fire Uger. Nogen fast Rejseplan har vi ikke lagt, men saa meget er vist, at vi ville se Vierevaldstädtersøen og Interlaken, Mont-Blanc Gletcheren foruden i alle Tilfælde de skønne Steder ved Genfersøen. ---

Fra denne forsinkede Bryllupsrejse kom de forfriskede hjem. Lægekongressen havde givet værdifulde Impulser, og med fornyet Mod tog Far fat paa Skriveriet og fuldførte Bogen. Dertil kom, at han fik et Ønske opfyldt, at blive Kandidat paa Frederiks Hospital, med Udsigt til at komme ind som Kandidat ved Kirurgien. Han lægger planer til en ny Bog, Praksisen vokser, Indre Missions Formand Pastor Frimodt anmoder ham om at være Læge ved Magdelenhjemmet, der er altsaa ved at komme Fart i Tingene. Naturligvis dyrkes ogsaa lidt Selskabelighed, og han deltager i Kvartetspil, denne gang i Kirkehistorikeren Professor Hammerichs Hjem, hvor Sønnen, den senere Musikkritiker Dr. phil. Angul Hammerich, var en dygtig Cellospiller. Det har nok været festlige Aftener, for Kvartetten blev fotograferet.

Vi lærer nu Vilhelm Meyer at kende fra en ny Side, hans mandige Villie og Rankhed gør sig stærkt gældende. Han staar med bestemte Meninger, der er nye i Tiden her hjemme. Det var Kampen mod Prostitutionen - et Emne der drøftedes paa Lægekongressen i Genf. Han skriver til sin Fader: For mig gælder det væsentlig om at kunne samle saa meget Stof som muligt for fuldt rustet at kunde møde hvad der vil komme. Og hvad der vil komme vil ikke alt være blødt og behageligt. Men jeg frygter ikke, navnlig da det af forskellige Tegn er bleven mig sandsynligt, at jeg næppe i Fremtiden vil komme til at savne Assistance fra Kollegaer. Naa, alt staar i Guds Haand. Mit Sind er roligt, og jeg ved jeg gør min Pligt. ---

Til at gøre sin Pligt havde han jo fra ganske ung været rustet - ----- ogsaa til den Rejse som nu forestod; thi nu kastede et fornyet Angreb af Gigtfeber ham paa Sygelejet, og fjorten Dage efter ---- den 19 Marts 1878 døde han paa Frederiks Hospital fra sin elskede Hustru og sine smaa "Putter", kun 31 Aar gammel!--

-----

Nedenfor et Uddrag af et Brev til Pastor Stein, København:

Fédération Britannique, Continentale & Generale.
Neuchatel, le 22 Juin 1878.

----- Je vous serais bien obligé de me procurer une petite notice biografique sur Mr. le Dr. Meyer, dont la mort precoce est si regrettable. Veuillez à l'occasion temoigner à sa jeune veuve ma profonde sympathie pour la grande epreuve dont elle est frappée. -----

AiméPrembert.

I Anledning af Mors Død den 16 April 1923 modtog vi et Brev fra Maleren Viggo Pedersen - Mors og Mosters Fætter og Ven. Han skriver om Mor: "Hun var et usædvanligt yndigt Menneske. Jeg elskede hende allerede da jeg var fire Aar. Hun besøgte os i Nyboder med sin stilfærdige Fader. Jeg var henrykt og bad om hun maatte blive hos os, jeg vidste ikke noget bedre. Men hun græd og vilde hjem med sin Fader, og det var mig en stor Skuffelse. Ogsaa Eders herlige Fader, I kære unge! Hvilket smukt romantisk Forhold mellem dem. Da jeg senere blev forlovet med Elisabeth, som jeg havde holdt af fra hun var elleve Aar og jeg sytten, fik dette unge Forhold mellem Eders Forældre forøget Værdi for mig --- for Elisabeth ogsaa --- mod hvem Eders Moder var uhyre sød. Eders Fader boede et Aar eller to hos os, bag Hovedvagten med Udsigt til Kongens Nytorv og Charlottenborg. Det var som et helt Eventyr for mig saadan en livfuld uhyre indtagende Mediciner, der spillede musikalsk paa Violin, og hvis Stue var fuld af Knogler, Kranier og anatomiske Tegninger. Jeg antager at jeg var fjorten Aar. Jeg svor til disse to unge Elskende uden at ane, at jeg selv skulde, til min store Lykke, komme ind i et lignende Forhold. ---

Videre skriver Onkel Viggo om hvorledes Fader, skønt endnu svag efter Sygdommen, dristigt tog Kampen op over for største Parten af sine Kolleger, for det han ansaa for Ret. --- Han mindedes: "Hvorledes han døde mandig og fromt, befalende sin unge Hustru og Børn i Guds Haand."

(Brevet omtales ogsaa i Stykket om "Augusta Pedersen" se "Slægten Pedersen")

Afskrift

N. Zahles Skole.

April 1922.

Fru Augusta Sell var, inden sit Ægteskab med Dr. Sell, i 18 Aar Lærerinde ved N. Zahles Skole. Hun underviste i Naturhistorie, - en kortere Tid ogsaa i Geografi x). - Det er mig en stor Glæde at kunne udtale, at hun i den lange Aarrække bestandig underviste med stor Dygtighed og Grundighed. Dertil kom, at hun aldrig havde nogensomhelst Vanskelighed med Disciplinen, skønt hun læste baade med smaa og store Børn; hendes rolige og elskværdige Væsen forplantede sig til Børnene, saadan at vi altid vidste, at hvor Fru Meyer var, der var der Ro og Opmærksomhed.

Som Kollega var hun elsket og værdsat af Frk. Zahle som af os alle!

Katrine Lønborg
fhv. Forstanderinde ved N. Zahles
Barneskole.

x) og Sundhedslære

Fra frk. Benedicte Mandrup Meyer har jeg modtaget nedenstående med anmodning om, at det må komme de af slægten i hænde, der har modtaget slægtsbeskrivelsen.

København, 17/6-1965 J.Warum

Et Par Anmærkninger til Viggo Tuxen-Meyers Slægtsbeskrivelse - fra Benedicte Mandrup Meyer.-

Jeg er lidt utilfreds med en enkelt Del af hans Omtale af min Fader, Peder Mandrup Meyer, nemlig: der hvor han fortæller om hans ulykkelige Forelskelse i en Frøken Tuxen. Jeg må dertil sige, at jeg har aldrig før hørt den Historie ligesålidt som, at den skulde være Aarsag til en Afbrydelse i min Fars Komponeren. Hans Kompositioner kom i ubrudt Rækkefølge fra 1869 til 1874. (sidstnævnte Aar blev han Kantor ved Frederiksberg Kirke).

Sandsynligvis har han så været udskrevet, eller er blevet optaget af sit Embede. Men jeg synes, det er lidt indiskret og unødvendigt at nævne det i en Slægtsbeskrivelse, som ellers er så hensynsfuldt skrevet. I en Roman, med opdigtede Personnavne, vilde det være til- ladt - og et udmærket romantisk og sentimentalt Emne.-

Der var iøvrigt ikke Tale om et Valg mellem Kantor- og Organist- embedet, som Viggo T.M.skriver. Der var nemlig i Forvejen en Or- ganist. Han var sytten Aar ældre end min Far; og han var blind og kunde ikke overkomme sit Embede. Derfor blev det min Fars Opgave, foruden sit Kantorembede, at hjælpe Organisten i hans Gerning. Na- turligvis ventede min Far at blive hans Efterfølger. Men det skete desværre aldrig. Organisten "holdt Stillingen" indtil sit syvog- firsindstyvende Aar. Først da tog man Mod til sig at afskedige ham - under vild Protest fra hans Side. Min Far var da nær de halvfjerds Og så resolverede Kirkebestyrelsen, at den ikke kunne ansætte "en så gammel mand", og tog så en yngre Organist. Min Far forblev dog i sit Embede som Kantor indtil sin Død i 1919. Han nåede således aldrig at blive Organist af Navn, men des mere af Gavn. Hans Dygtighed som Orgelspiller overgik langt Organistens. Med Rette kaldtes han blandt Kolleger Orgelmesteren.-

Om mig selv kan jeg tilføje, at jeg i 1935 udgav et moraliserende Skrift "Det moderne Kaos" i Forholdet mellem Mand og Kvinde.-

Om min broder, Mandrup Kleng Meyer, at han har taget første Del af statsvidenskabelig Eksamen - samt bygget vor Villa.(i 1923).-

Om min søster, Beatrice Mandrup Meyer, at hun udførte et dygtigt og meget krævende Arbejde i Statstelegrafnen under første og anden Verdenskrig og videre, indtil hun tog sin Afsked i 1958. Hun har dyrket Sangen og spiller Klaver.

Glahns Alle 23, København F.

Juni 1965.